

## Arrest

nr. 325 989 van 29 april 2025  
in de zaak RvV X / II

In zake: X  
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF  
Louizalaan 54/3de verd.  
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,  
thans de Minister van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X op 7 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 augustus 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:*

*Naam: Y. (...)*

Voorna(a)m(en): F. (...)

Nationaliteit: Guinee

Geboortedatum: (...) 1988

Geboorteplaats: Conakry

Identificatienummer in het Rijksregister(...)

Verklaart te verblijven: (...)

Alsook van haar minderjarige zoon C.I.E. (...) ((...)), geboren te Conakry op (...).2018 van Guineese nationaliteit.

Reden van de beslissing:

Betrokkene en haar zoon C.I.E. (...) bekwamen het verblijfsrecht nadat hen een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Betrokkenen werden op 14.11.2023 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 29.01.2024 van een F-kaart. Ze verkregen het verblijfsrecht respectievelijk als echtgenote en stiefzoon van de Belg M.J.B. (...) ((...)) met wie zij zich vestigden.

Thans is de situatie volledig gewijzigd. Op 14.02.2024 verzocht de heer M. (...) bij de gemeente Beringen om de ambtshalve schrapping van betrokkene en haar zoontje. Mijnheer deed melding bij de gemeente, de school van het kind en de politie. Mijnheer wist niet waar mevrouw verbleef maar verklaarde wel dat zij familie in Wallonië zou hebben. Op 05.03.2024 wordt het voorstel gedaan om mevrouw en haar zoon van het adres van mijnheer M. (...) te schrappen.

Op 06.05.2024 ontvangt DVZ van het CIRé een schrijven waarin verzocht wordt om het verblijf van betrokkene en haar zoon in toepassing van artikel 42quater, §4, 4° van de wet te behouden. Mevrouw zou thans opgevangen worden door SamuSocial en claimt het slachtoffer te zijn van partnergeweld. Haar echtgenoot zou haar en haar zoontje frequent uitschelden en bedreigen, zou een alcoholprobleem hebben en zou haar inkomsten aan zichzelf toe-eigenen. Mijnheer zou dreigementen uiten omtrent de verblijfstitel van mevrouw en haar zoon. Mevrouw verklaart dat ze – in tegenstelling tot wat mijnheer beweert – de echtelijke woning verliet nadat er zich in de avond van 05.04.2024 een nieuw feit van geweld zou hebben voorgedaan. Mijnheer zou ook haar zoon reeds hebben geslagen. Mevrouw stelde tegenover CIRé dat ze van de heer M. (...) wenst te scheiden datzelfde deed ze ook tegenover de politie op 26.04.2024 (pv BR.43.L3.0217178/2024).

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectieve beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr.

53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Thans moet vastgesteld worden dat er minstens in hoofde van mevrouw geen sprake meer is van een minimum aan relatie met de Belgische referentiepersoon nu blijkt dat zij van hem wenst te scheiden (verklaringen tegenover de politie van 26.04.2024). Ze beticht mijnheer van administratief, economische en partnergeweld. Er blijkt geen enkele afhankelijkheidsband meer te bestaan tussen de Belgische referentiepersoon enerzijds en mevrouw en haar kind anderzijds.

Aldus is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene en haar kind minstens sedert 26.04.2024, datum waarop mevrouw aan de politie verklaarde de heer M. (...) niet meer te willen zien en van hem te willen scheiden, geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van betrokkenen met de Belgische partner / stiefvader.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Gelet haar zoon op basis van dezelfde referentiepersoon eveneens het verblijfsrecht verkreeg in toepassing van artikel 40ter van de wet en thans ook geen afhankelijkheidsband meer blijkt met de Belgische stiefvader, kan op dezelfde basis het verblijfsrecht van haar kind worden beëindigd.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen dienen zij de kans te krijgen om elementen aan te reiken die een dergelijke beslissing kunnen beïnvloeden of verhinderen. Mevrouw maakte uit eigen beweging op 06.05.2024 de volgende stukken over:

- Brief CIRé
- Attest SamuSocial
- Huwelijksakte
- Fiche de constat dr. B. (...) dd. 18.04.2024
- Aanwezigheidsattest CPVCF
- PV van verhoor BR.43.L3.0217178/2024 van 26.04.2024 + attest van klachtneerlegging

Er werd haar op 31.05.2024 nog een bijkomende gelegenheid geboden om documenten over te maken om haar individuele situatie en die van haar zoon toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder konden uitoefenen. Dit verzoek werd per mail van 31.05.2024 aan het CIRé overgemaakt gezien er geen adresgegevens van mevrouw bekend waren. Onze brief werd op 03.06.2024 betekend. Het dossier werd met de volgende stukken aangevuld:

- Brief CIRE
- Brief SamuSocial Brussel W. M. (...)
- Brief psycholoog V. L. (...)
- Verklaring C. (...) M.A.

- Schoolattest I. (...)
- Screenshots bankapp overschrijvingen van de rekening van betrokkene naar "j. (...)"
- Arbeidsovereenkomst deeltijds, bepaalde duur
- Aanwezigheidsattest I. (...)
- Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 01.08.2024 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkenen niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 29.03.2022. Betrokkene en haar zoon dienden op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Op 26.04.2024 verklaarde mevrouw aan de politie dat zij van de heer M. (...) wenste te scheiden en hem niet meer wou zien. Ook in de brief van het CIRé van 06.05.2024 wordt zulks bevestigd. Er is geen gezinscel meer sinds 26.04.2024. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon sedert dan. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Betrokkene stelt het slachtoffer te zijn geweest van administratief, economisch en partnergeweld. Zij verklaart uitgescholden en bedreigd te zijn geweest. Haar zoontje zou een klap hebben gekregen nadat hij om eten had gevraagd. Haar inkomsten en het kindergeld voor haar zoontje zou zij hebben moeten afstaan aan haar echtgenoot die het verbraste aan drank. Op 05.04.2024 zou haar echtgenoot haar bij haar kleding hebben gegrepen en zou hij haar tegen de deur hebben geworpen waardoor ze haar hoofd tegen de deur stootte. Betrokkene tracht haar beweringen te staven aan de hand van verslagen van sociaal werkers, een psycholoog, een verklaring van een derde, een medisch verslag van dr. B. (...), screenshots van een bankapp en een pv van verhoor.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat voor de feiten die in de verslagen van de sociale diensten worden vermeld steeds wordt verwezen naar de verklaringen van mevrouw. Noch de sociaal assistenten, noch de psycholoog, noch mevrouw C. (...)M.A. waren getuigen van de feiten die zich tussen mevrouw en de heer M. (...) zouden hebben afgespeeld. Nergens liggen vaststelling voor van een objectieve derde die getuige zou zijn geweest van de feiten of die de verwondingen ten gevolge daarvan zou hebben vastgesteld. Zelfs het medisch verslag van dr. B. (...) stelt dat er geen recente verwondingen konden worden vastgesteld. Er werd een oud letsel rechts bovenaan de rug van mevrouw vastgesteld, doch het verslag linkt zulks niet expliciet aan de door mevrouw beweerde feiten. Bovendien werd dit verslag opgesteld op 18.04.2024, ofwel bijna twee weken nadat de beweerde feiten van 05.04.2024 zich zouden hebben voorgedaan. Dit terwijl mevrouw daags na deze feiten het huis zou hebben verlaten en opgevangen zou zijn geweest door een derde. Waarom zij niet meteen de verwondingen die zij als gevolg daarvan heeft opgelopen heeft laten vaststellen en niet meteen klacht is gaan indienen bij de politie wordt door betrokkene niet geduid.

Verder moet gewezen worden op een aantal elementen in het dossier en tegenstrijdigheden die het relaas van betrokkene sterk ondermijnen:

- Betrokkene stelt dat zij daags na de feiten van 05.04.2024 de echtelijke woning verliet. Echter moet vastgesteld worden dat de heer M. (...) reeds op 14.02.2024 verzocht om haar te laten schrappen van zijn adres. Hij zou niet geweten hebben waar mevrouw verbleef. Op 05.03.2024 werd dan het voorstel gedaan om mevrouw en haar zoontje van zijn adres te schrappen. Zulks mondde uiteindelijk uit op een ambtshalve schrapping op 18.07.2024. Toch stelt mevrouw dat zij pas op 06.04.2024 de woning verliet.

- Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende mevrouw op 05.04.2024 een verzoek tot internationale bescherming in te Rijsel in Frankrijk. Zij verklaarde aan de Franse autoriteiten reeds vanaf 05.02.2024 in Frankrijk te verblijven. Zulks zou impliceren dat betrokkene dus twee maand in Frankrijk zou hebben verbleven, de namiddag van 05.04.2024 nog terug naar België zou zijn gereisd om dan "tussen 16 en 17u" blijkbaar ruzie te hebben met haar echtgenoot. Daarbij dient opgemerkt te worden dat de afstand tussen Rijsel en Beringen bijna 200 km bedraagt en dat betrokkene geen wagen bezit. Dat betrokkene op 05.04.2024 teruggekeerd zou zijn van Rijsel en in Beringen zou zijn geweest komt dan ook volledig ongeloofwaardig over. Bovendien wordt noch in de verklaringen van SamuSocial, noch in de brieven van het CIRé enige melding gedaan van deze asielaanvraag, waardoor het niet uitgesloten is dat betrokkene dit belangrijk element aan de sociale diensten verzwegen heeft teneinde haar positie als slachtoffer te versterken.

- Verder wordt in de verklaring van mevrouw C. (...) M.A. gesteld dat zij betrokkene in het park Scheutbos te Sint-Jans-Molenbeek ontmoette. Mevrouw en haar zoontje waren uitgehongerd en niet proper. Betrokkene verklaarde tegen mevrouw C. (...) dat ze reeds meerdere dagen op straat sliepen. Mevrouw C. (...) ontfermde zich over mevrouw, bracht haar naar een hotel in de buurt en gaf haar de contactgegevens van het OCMW. Betrokkene zelf stelde echter tegenover de politie: "Le lendemain, j'ai pris tous les documents que je trouvais, document de mariage, document d'identité et je suis partie avec mon enfant. J'ai cherché la route avec ce que je me souvenais lorsque Jozef me déposait. Je me suis dirigé vers Bruxelles jusqu'au moment où j'ai croisé un couple qui était en voiture. J'étais sur la route assise par terre avec mon enfant entre mes jambes. La femme dans le couple m'a pris en voiture et m'a déposé à Bruxelles. Elle m'a payé un hôtel pour dormir le week-end. Elle m'a informé de l'existence du CPAS" Die versie van de feiten verschilt aanzienlijk van de verklaring van mevrouw C. (...).

Verder worden screenshots van de rekening van mevrouw overgemaakt waaruit blijkt dat gelden van haar rekening naar ene "J. (...)" (vermoedelijk haar echtgenoot) werden overgemaakt. Mevrouw zegt daarover dat zij haar inkomsten aan haar echtgenoot diende af te staan en dat hij zelf bedragen van haar rekening naar de zijne overschreef. Tegenover de politie verklaarde zij dat zij mijnheer M. (...) diende terug te betalen voor de kosten die hij had gemaakt om mevrouw "Belgische papieren" te doen bekomen. Ze stelt tegenover de politie dat mijnheer haar had gemeld dat indien iemand haar vroeg of mijnheer een oogje op haar rekening kon hebben, zij "ja" diende te antwoorden. Sedertdan zou mijnheer toegang hebben tot haar rekening en bedragen overschrijven. Tegenover het CIRé stelde ze echter dat mijnheer haar vroeg een document te ondertekenen zonder haar over de inhoud iets te zeggen. Er wordt niet ontkend dat er effectief bedragen zijn overgemaakt van betrokkene naar "J. (...)", doch wie die stortingen heeft verricht en in welke context kan niet blijken uit de voorgelegde stukken. Het kan even goed zijn dat betrokkene zelf de verrichtingen heeft gedaan teneinde bij te passen in de gemeenschappelijke kosten van het huishouden. Er wordt niet aangetoond dat mijnheer M. (...) misbruik zou hebben gemaakt van de volmacht die betrokkene hem gaf.

Hoewel betrokkene er dus tegenover de sociale diensten in slaagt om over te komen als een slachtoffer (ze oogt hulpeloos, en depressief, heeft fysieke klachten (hoofdpijn en pijn over het hele lichaam)), zo blijkt uit de verschillende verslagen, doen de tegenstrijdigheden in haar verklaringen en bepaalde elementen van het dossier ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van haar verklaringen. Bijkomend ontbeert het aan objectieve vaststellingen die onomstotelijk kunnen aantonen dat de feiten van 05.04.2024 waarvan betrokkene beweert het slachtoffer te zijn geweest alsook de scheldpartijen en bedreigingen die zij aanhaalt wel degelijk hebben plaatsgevonden en volstaan de voorgelegde uittreksels niet om aan te tonen dat betrokkene effectief economisch werd uitgebuit door mijnheer M. (...).

Van de klap die I. (...) van mijnheer M. (...) zou hebben gekregen, ligt geen enkel bewijs voor. Het kind zou volgens de psycholoog bepaalde geweldplegingen door de heer M. (...) aanhalen tijdens de consultaties, doch er kan niet uitgesloten worden dat deze hem door zijn moeder zijn ingeprent te meer nu blijkt dat mevrouw zelf ongeloofwaardige verklaringen aflegt.

Betrokkene toont onvoldoende aan te voldoen aan het geval voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Aldus moet geconcludeerd worden dat zij aan geen der uitzonderingsgevallen van artikel 42quater, §4 voldoet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Mevrouw zou blijkens het verslag van haar psycholoog neerslachtig zijn en zou lijden aan slapeloosheid. Ze zou een lange psychologische opvolging vereisen. Die opvolging wordt echter niet geconcretiseerd (behandeling, frequentie, reeds gemaakte vervolgafspraken). Bovendien moet vastgesteld worden dat mevrouw thans tewerkgesteld is met een contract van onbepaalde duur. Aldus is het niet onredelijk te stellen dat haar psychische toestand haar niet belet op relatief normale wijze te functioneren en de dagtaak aan te vatten, waardoor het dus ook niet onredelijk is om te stellen dat deze toestand niet ernstig genoeg is om het behoud van haar verblijfsrecht te rechtvaardigen.

Mevrouw zou ook bekommernissen omtrent het psychisch welzijn van haar zoontje aan haar psycholoog hebben meegedeeld. Doch er wordt niets omtrent een concrete diagnose of een te volgen behandeling

overgemaakt. Betrokkenen verblijven sedert 03.11.2023 (binnenkomststempel) in België, dus nog géén jaar, wat een zéér korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijven, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moeten hebben met de Guineese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Hoe dan ook doet betrokkene zelf geen elementen gelden met betrekking tot de mate waarin zij en haar zoon banden hebben met haar herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is vanaf 30.07.2024 tewerkgesteld voor GROUP F als poetsvrouw in verschillende hotels. Het gaat hier hoe dan ook om een zéér prille tewerkstelling die bovendien beperkt is van aard (25 uur / week) en met een bescheiden inkomen (16,2545 euro per uur). Betrokkene heeft thans geen vast adres (ambtshalve afvoering op 18.07.2024). Het is dan nog maar zozeer de vraag of zij met deze beperkte tewerkstelling in staat zal zijn om een eigen woning te bekostigen en te voorzien in haar eigen levensonderhoud en dat van haar zoontje. Het is zonder meer positief dat ze tewerkgesteld is, echter, volstaat dit gelet op de zeer korte verblijfsduur in België, het gebrek aan familiale banden met ons land, het gebrek aan elementen die erop wijzen dat betrokkene op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd zou zijn en het feit dat betrokkene thans niet over een eigen woning beschikt niet om tot het behouden van haar verblijfsrecht te nopen. Indien betrokkene meent louter op basis van deze tewerkstelling een verblijfsrecht te kunnen claimen, dan staat het haar vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet haar dat niet.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van de huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Haar zoontje is sedert 16.05.2024 ingeschreven in de kleuterklassen van het Athenée Royal Gatti de Gamond. Daarvoor liep hij school te Beringen. Echter vormt zulks evenmin een bewijs van culturele of sociale integratie.

Kinderen zijn tot 18 jaar leerplichtig in België. Betrokkene voldoet hiermee dus slechts aan de vigerende regels. Zoals hierboven reeds werd aangegeven is er geen minimum aan relatie meer tussen betrokkene en haar zoontje enerzijds en tussen de Belgische referentiepersoon anderzijds. Volgens de heer M. (...) zou betrokkene familie hebben in Wallonië, doch zijzelf maakt geen gewag van enig familielid dat in het Rijk zou verblijven. Deze beslissing raakt niet aan de gezinscel die mevrouw met haar zoontje vormt. Zowel haar verblijf als dat van haar zoontje wordt ermee beëindigd.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene en haar zoontje heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt hun recht op verblijf beëindigd. Hun F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

## 2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

2.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 42<sup>quater</sup> en 62 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel 'audi alteram partem' en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. De verzoekende partij meent dat er ook sprake is van machtsmisbruik.

Na het toelichten van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, het recht op een privé- en familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM en de hoorplicht, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

#### *“ IV.2. Toepassing in casu*

*Het is van belang de achterliggende context van de zaak correct te schetsen en de interpretatie voorgesteld door de verwerende partij enigszins te corrigeren.*

*Verwerende partij lijkt zich in haar beslissing onder meer te beroepen op het ontbreken van een afhankelijkheidsband tussen verzoekster, haar zoon en de Heer M. (...), om de beslissing van einde aan het verblijf te staven.*

*Ze dringt erop aan dat de gezinscel niet meer bestaat sinds 26.04.2024 en dat het einde van de relatie niet wordt betwist.*

*Verzoekster betwist het einde van de relatie niet, maar beroept zich op de uitzonderingsgrond van huisgeweld, met behulp van meerdere stukken.*

*Ze geeft daarnaast aan hoe er nuances dienen te worden aangebracht aan het volledige gebrek aan afhankelijkheidsband met de Heer M. (...).*

*Tenslotte gaat zij niet akkoord met de redenering van verwerende partij omtrent haar humanitaire situatie.*

##### *• Huisgeweld*

*Verwerende partij stelt dat het huisgeweld dat verzoekster aanhaalt niet aangetoond wordt.*

*Rekening houdend met haar redenering, dient men vooreerst over te gaan aan het herinneren van enkele basisprincipes en -mechanismen van het huisgeweld.*

*Tijdens het samenwonen heeft de ex-echtgenoot van de verzoekster zich schuldig gemaakt aan verschillende vormen van geweld, die duidelijk passen binnen het Duluth-model van machts- en controledynamieken.*

*[...]*

*Dit model helpt om het patroon van huiselijk geweld te begrijpen, waarin de dader verschillende middelen gebruikt om het slachtoffer te domineren en te isoleren, vaak met emotioneel, fysiek en economisch geweld.*

*Het is cruciaal om dit in zijn totaliteit te begrijpen, omdat het geweld zich niet alleen manifesteert in fysiek letsel, maar vooral in de psychologische terreur die het slachtoffer steeds verder in een afhankelijke en onderdanige positie duwt.*

*In dit verband moet ook de nadruk worden gelegd op de bepalingen van het Verdrag van Istanbul (Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld van 11 mei 2011).*

*Dit verdrag benadrukt dat alle vormen van geweld tegen vrouwen, inclusief huiselijk geweld, niet alleen strafbare feiten zijn, maar ook manifestaties van diepgewortelde ongelijkheden tussen vrouwen en mannen.*

*Het preambule van het verdrag stelt terecht dat geweld tegen vrouwen het gevolg is van historisch ongelijk verdeelde machtsverhoudingen tussen de geslachten. Dit leidt tot een systematische onderdrukking van vrouwen, waarbij hen de mogelijkheid tot volledige emancipatie wordt ontnomen.*

*De erkenning van de structurele aard van dit geweld is van essentieel belang. Geweld tegen vrouwen is geen geïsoleerd incident, maar een sociale realiteit die diep verankerd is in genderongelijkheid. Huiselijk geweld, in het bijzonder, is een van de belangrijkste mechanismen waarmee vrouwen worden onderworpen aan een positie van ondergeschiktheid aan mannen. Het is ook belangrijk om te erkennen dat huiselijk geweld vaak wordt gekenmerkt door cycli van geweld, waarin periodes van gewelddadige incidenten worden afgewisseld met perioden van ogenschijnlijke rust en verzoening.*

*Dit maakt het voor de slachtoffers vaak moeilijk om zich los te maken van hun dader, omdat deze tijdelijke verzoeningen de illusie kunnen wekken dat de situatie verbeterd is, terwijl het geweld in werkelijkheid slechts tijdelijk is onderbroken.*

*De verzoekster, net als vele andere slachtoffers van huiselijk geweld, bevond zich in een situatie waarin ze haar rechten niet kon doen gelden. De voortdurende vernedering en het fysieke en emotionele geweld dat haar werd aangedaan, hebben haar in een situatie van diepe afhankelijkheid geplaatst.*

*In zo'n context kan het slachtoffer zelfs beginnen te geloven dat ze geen recht heeft op bescherming, en dat haar situatie hopeloos is.*

*Dit patroon van controle en geweld, gecombineerd met een hevige kwetsbaarheid en gebrek aan kennis van het Belgisch systeem en de Belgische normen en waarden, leidt er vaak toe dat slachtoffers het gevoel hebben gevangen te zitten, waardoor ze niet in staat zijn om hulp te zoeken of te ontsnappen aan de gewelddadige situatie.*

*Het is ook belangrijk te erkennen dat huiselijk geweld vrouwen onevenredig treft, hoewel mannen ook slachtoffer kunnen worden. Vrouwen, en vooral kinderen die getuige zijn van het geweld, zijn echter bijzonder kwetsbaar en lopen een groot risico op ernstige fysieke en psychologische schade.*

*In het geval van de verzoekster, die door haar ex-echtgenoot werd mishandeld, is het van essentieel belang om deze context van structurele onderdrukking en geweld te begrijpen. De patronen van geweld die zij heeft ervaren, passen binnen een bredere dynamiek van machtsmisbruik die vaak leidt tot een diep gevoel van machteloosheid bij het slachtoffer.*

*Dit rechtvaardigt een zorgvuldige behandeling van haar zaak, met speciale aandacht voor de psychologische schade en het blijvende effect van het geweld, zowel op haarzelf als op haar kind. Huiselijk geweld is een sociaal probleem dat diep verankerd is in genderongelijkheid. Het verdient daarom een krachtige en doortastende aanpak, waarbij slachtoffers zoals de verzoekster de bescherming en ondersteuning krijgen die ze verdienen om zichzelf en hun kinderen te bevrijden uit deze gewelddadige en destructieve situatie.*

*In casu, stuurde verzoekster, met de hulp van bevoegde organisaties, uit eigen initiatief, een eerste schrift op 6.05.2024 met verschillende stukken, nl.*

- 1. Brief met context en uitleg over de situatie*
- 2. Verblijfsattest van de Samu Social*
- 3. Huwelijksakte*
- 4. Een medisch attest van dr. B. (...) van 18.04.2024*
- 5. Aanwezigheidsattest van CPVCF*
- 6. PV verhoor BR. 43 L3 021718/2024 van 26.04.2024*
- 7. Attest van klachtneerlegging.*

*Deze brief werd aangevuld met bijkomende stukken, nl.:*

- 1. Een nieuwe brief die de context uiteen zet*
- 2. Brief van de Samu Social*
- 3. Brief van de psycholoog*
- 4. Verklaring van Mevrouw C. (...)*
- 5. Schoolattest I. (...)*
- 6. Screenshots van overschrijvingen van de rekening van verzoekster naar de rekening van ene 'j. (...)'*
- 7. Arbeidsovereenkomst bepaalde duur*
- 8. Aanwezigheidsattest I. (...)*
- 9. Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur*

*Men merkt ten eerste op dat verzoekster op eigen initiatief het DVZ inlichtte de situatie waarvan zij slachtoffer was thuis.*

*Dit eigen initiatief is een eerste aanwijzing van het volledige gebrek aan opportunisme in het aanhalen van dit argument.*

*Ten tweede legt men de nadruk op de verschillende stukken die worden neergelegd en het hoge aantal bewijs van een situatie dat moeilijk te bewijzen is.*

*Bij gebrek aan dergelijke verregaande analyse dienen deze stukken één voor één te worden besproken.*

*Vooreerst merkt men op hoe de organisatie CIRé twee contextuele brieven opstuurde die de situatie van verzoekster uiteenzetten en illustreren.*

*Nergens wordt in de bestreden beslissing teruggekomen op bepaalde passages noch wordt er geciteerd uit deze brief, waardoor verzoekster in de onmogelijkheid verkeert om te begrijpen waarom deze stukken niet in aanmerking werden genomen.*

*Daarnaast wordt er een verblijfsattest neergelegd van de Samu Social.*

*Ter herinnering wordt de missie van de Samu Social gedefinieerd als:*

*Samusocial is een stedelijke voorziening die sociale noodhulp verstrekt en strijdt tegen uitsluiting. Het heeft de volgende taken:*

- noodhulp bieden aan daklozen met problemen in de straten van Brussel (mobiele teams, onderdak, medische zorg, psychosociale begeleiding, maaltijd, douche);*
- een menswaardige relatie herstellen en, als de persoon dat wenst, hem begeleiden op weg naar een oplossing om weg te raken van de straat.*

*(<https://samusocial.be/onze-visie/>)*

*De levensomstandigheden zijn er notoir moeilijk, waardoor het verblijf ook van nature uit tijdelijk dient te blijven en dringend is, omwille van het feit dat de opvang soms onmenswaardig kan zijn.*

*Voor de Arbeidsrechtbank wordt het verblijf in de Samu Social automatisch gelijkgesteld aan een acute staat van nood.*

*Het hoeft geen betoog dat niemand zich vrijwillig in dergelijke menonwaardige levensomstandigheden installeert, a fortiori met een minderjarig kind.*

*Het vluchten naar een dergelijke organisatie die dringende opvang biedt aan daklozen is dus een zeer concrete aanwijzing van de noodsituatie waarin verzoekster zich bevond en de hoogdringendheid van een tijdelijke oplossing, bij gebrek aan een veilige thuissituatie.*

*Opnieuw wordt er in bestreden beslissing nergens verwezen naar het verblijf in de Samu Social, de aanleiding hiertoe en de context van een dergelijk dringende opvang in extreme levensomstandigheden.*

*Voorts legt verzoekster een medisch attest neer.*

*Dit attest geeft, onder andere, het volgende aan:*

*[...]*

*Het is dan ook eerst en vooral volledig incorrect om aan te geven dat het attest geen fysieke verwondingen aanduidt en zich alleen op de verklaringen van verzoekster grondt.*

*Deze verwondingen komen bovendien volledig overeen met het geweld van het laatste incident:*

*[...]*

*(zie PV)*

*Indien per impossibile de Raad van mening is dat deze vaststellingen niet voldoende gewag maken van fysieke verwondingen, dient het volgende te worden benadrukt.*

*Er werd aan verzoekster inderdaad aanbevolen zich bij een dokter te begeven om haar verhaal te doen en verder advies te krijgen over mogelijke professionele bijstand, d.w.z. de basissmissie van een huisdokter.*

*Een medisch attest maakt per definitie geen gewag van de gehele inhoud van de consultatie die verzoekster heeft gehad met de dokter, rekening houdend met de vertrouwelijkheid van dergelijke informatie.*

*Het enige dat de arts in een attest kan neerschrijven houdt rekening met objectieve zichtbare verwondingen, waaraan verzoekster a priori niet leed (behalve hoofdpijn), aangezien zij*

*- zeer duidelijk aangaf hoe zij voor het merendeel slachtoffer was van psychologisch, administratief en financieel geweld,*

*- zij zich bij de arnts begaf ten gevolge van het laatste gewelddadig incident van begin april, dat meerdere dagen voor de afspraak bij de dokter plaatsvond en dus onmogelijk nog sporen kon nalaten op haar lichaam en*

*- dat de Heer M. (...) tijdens dit incident haar zoon had geslagen en niet verzoekster (die wel tegen de muur werd geduwd)*

*In deze context is het dan ook logisch dat het medisch attest geen gewag maakt van objectief zichtbare verwondingen.*

*Echter, het feit dat verzoekster zich tot een professionele huisarts wendde om medisch advies en professionele opvolging te krijgen ten aanzien van haar noodsituatie houdt opnieuw een belangrijke aanwijzing in van een gevoel van gevaar en van psychologisch en fysiek leed, gelinkt aan het huisgeweld vanwege haar partner.*

*Een professionele huisarts is dan ook een vertrouwenspersoon.*

*Het feit dat de verklaringen van verzoekster in het attest worden uiteengezet ligt aan het feit dat het attest een formulier is dat reeds opgesteld is en automatisch een punt inhoudt over de verklaringen van de patiënt.*

*Dit betekent niet dat de arst zich uitsluitend hierop baseert.*

*Opnieuw vindt men geen spoor van dergelijke redenering in bestreden beslissing, waardoor verzoekster niet kan begrijpen hoe er uitsluitend rekening werd gehouden met de inhoud van het medisch attest en niet de achterliggende context.*

*Vervolgens legt verzoekster een aanwezigheidsattest neer van de CPVCF.*

*Ter herinnering geeft de website van de CPVCF aan dat:*

*Depuis sa création en 1977, le Centre de Prévention des Violences Conjugales et Familiales asbl propose un accompagnement spécialisé à toute personne concernée par les violences conjugales et/ou intrafamiliales (femmes majoritairement) venant de tous les milieux sociaux, culturels, professionnels, religieux, ethniques et philosophiques.*

*Cet accompagnement lui permet de (re)trouver l'estime de soi et de (re)prendre du pouvoir sur sa vie, il s'exerce à travers :*

- 1. une écoute téléphonique ;*
- 2. un accueil ;*
- 3. une aide administrative et sociale ;*
- 4. un espace de parole en individuel ;*
- 5. un espace de parole collectif ;*
- 6. des ateliers d'Education Permanente ;*
- 7. un hébergement pour femmes (avec ou sans enfant(s) sans limite d'âge) à une adresse confidentielle.*

*(<https://www.cpvcf.org>)*

*Men kan bijgevolg niet anders dan vaststellen dat men geen andere reden heeft om het CPVCF te contacteren buiten het feit dat men slachtoffer is van huisgeweld.*

*Het aanwezigheidsattest van een dergelijke organisatie die de situatie van verzoekster op de voet volgt ten gevolge van haar signalatie van geweld is dan ook opnieuw de zoveelste aanwijzing van het bestaan van een nood- en gewelddadige situatie thuis waarvan zij en haar minderjarige zoon slachtoffer zijn.*

*Opnieuw geeft de bestreden beslissing op geen enkel moment de indruk dat verwerende partij begrijpt wat het CPVCF exact inhoudt en hoe verzoekster zich nooit tot deze organisatie zou hebben gewend indien zij niet slachtoffer was geweest van het aangehaalde huisgeweld.*

*Verder vond verzoekster de moed om klacht neer te leggen bij de politiediensten ten aanzien van haar ex-partner die zich schuldig maakte aan huisgeweld.*

*Men verwijst naar bovenstaande uitleg over de moeilijkheid en complexiteit van dergelijke stap voor slachtoffers van vernederend geweld die nooit aangemoedigd werden om hun eigen rechten te laten gelden.*

*In deze context is het simpele neerleggen van de klacht, ongeacht de inhoud ervan, reeds een belangrijke aanwijzing van een noodsituatie en gevoel van gevaar, bij gebrek aan een veilige thuishaven, waar er geweld wordt gebruikt.*

*De versie die verzoekster geeft in deze klacht wordt op geen enkel moment tegengesproken door andere documenten, wat de geloofwaardigheid ervan versterkt.*

*Opnieuw wordt hier op geen enkel moment in bestreden beslissing rekening mee gehouden.*

*Verwerende partij heeft bovendien geen enkele stap gezet om zich te informeren over de stand van zaken van het politieel onderzoek en het verhoor van de Heer M. (...).*

*De analyse en onderzoeksplicht van verwerende partij wordt ernstig nagelaten en de motivering hieromtrent is ondermaats.*

*Het aanhalen van het feit dat er niet meteen naar de dokter werd gestapt en er niet meteen klacht werd ingediend is dan ook negen dat men hier met een uiterst kwetsbaar profiel te maken heeft, met weinig kennis van het Belgisch systeem en de verschillende bevoegde instanties.*

*Dit is nochtans duidelijk te merken aan de verklaringen tijdens de klachtneerlegging waarbij verzoekster aangeeft hoe zij, na het incident, in feite op straat was met haar minderjarige zoon en zij het advies kreeg om naar de Samu Social te gaan en zo verder werd opgevolgd.*

*[...]*

*In deze context is het duidelijk dat zij, redelijkerwijze, nooit de nodige stappen uit eigen initiatief had kunnen nemen. Het is dan ook, gezien de omstandigheden en haar kwetsbaar profiel, het tegenovergestelde van haar te verwachten.*

*Men merkt nog op dat, boven dit alles, verzoekster eveneens psychologische bijstand opzocht bij de psycholoog L. (...), die een attest neerlegt.*

*Ongeacht de inhoud hiervan dient te worden benadrukt hoe het opzoeken van dergelijke professionele hulp opnieuw een aanwijzing is van de wanhoop waarin verzoekster zich bevond ten gevolge van het geweld.*

*Vervolgens, betreffende de argumentering van verwerende partij dient men eveneens het één en ander op te merken.*

*Vooreerst is het feit dat de attesten van organisaties verwijzen naar de verklaringen van verzoekster op zich op geen enkele manier een argument om de gehele inhoud en het bestaan in se, aldus de bewijskracht, van dergelijke attesten te ondermijnen.*

*Het is dan ook niet meer dan logisch dat er in dergelijke situatie wordt verwezen naar het relaas van het slachtoffer (zie infra)*

*Ook aanhalen dat de professionelen waar verzoekster zich toe wendde niet getuige waren van de feiten is niet ernstig. Uiteraard waren zij niet getuige van de incidenten aangezien huisgeweld steedsachter gesloten deuren gebeurt en de professionelen per definitie een opvolging bieden zonder rechtstreekse getuigen te zijn van de gebeurtenissen. Dit zou trouwens hun objectiviteit als professionelen in het gedrang brengen.*

*Het feit dat zij niet getuigen zijn van de incidenten weerhoudt hen niet om, rekening houdend met hun specialiteiten en professionele opleiding, volledig in staat te zijn om concrete en gegronde bevindingen te maken over aspecten die zij kunnen vaststellen, na het diepgaand onderzoeken van hun patiënt of begunstigde.*

*De redenering van verwerende partij houdt dan ook geen stand.*

*Daarnaast is het gebrek aan een "objectieve derde" eveneens weinig ernstig. Men herhaalt dat huisgeweld het vaakst achter gesloten deuren gebeurt, zonder getuigen, en dat "objectieve derden" in zo'n gevallen niet bestaan.*

*Indien verzoekster een derde had gevonden die aanvaardde een verklaring op te stellen betreffende het geweld waarvan zij slachtoffer is, had verwerende partij hoogstwaarschijnlijk het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring aangehaald...*

*Er kan bijgevolg met zekerheid vastgesteld worden dat geen enkele verklaring van een derde ooit de buitensporige vereisten van verwerende partij zou ontmoeten.*

*Bovendien positioneert verwerende partij zich aldoende als juridictionele controle met procestechnieken waarop verzoekster onmogelijk een antwoord kan bieden en zich tegen kan verdedigen rekening houdend met het feit dat ze, in deze fase van de procedure, enkel de kans kreeg om een schriftelijke "verdediging" uit te voeren zonder zelfs enigszins te zijn geconfronteerd met de argumenten van verwerende partij.*

*Bijgevolg is de motivering van verwerende partij niet alleen buitensporig getuigend van een machtsmisbruik, maar schendt bovendien de verdedigingsrechten van verzoekster die zich niet volwaardig heeft kunnen verdedigen tegen de almachtige positie van verwerende partij.*

*In deze context kan ook gesteld worden dat de "schriftelijke" kans die verzoekster kreeg verre van voldoende is en verwerende partij, rekening houdend met het type argument dat zij aanhaalt (tegenstrijdigheden), tenminste verzoekster had moeten horen om bepaalde aspecten van de zaak te verduidelijken.*

*Het hoorplicht van verzoekster werd geschonden.*

*Betreffende de aanvraag tot schrapping geformuleerd door de Heer M. (...) kan niet anders dan worden vastgesteld dat verwerende partij hier één versie van het verhaal kiest, nl. de versie van de belager, zonder de versie van verzoekster in acht te nemen.*

*De aanvraag van schrapping omdat de belager zeggend "geen kennis" had van waar verzoekster verbleef is dan ook weinig doorslaggevend gezien hij precies de verantwoordelijke was van de noodsituatie van verzoekster en erop uit was om haar schade toe te richten.*

*Betreffende de bankoverschrijvingen van de rekening van verzoekster naar de rekening van haar ex-partner dient te worden opgemerkt dat verzoekster uiteraard in de onmogelijkheid verkeert om de context van dergelijke overschrijvingen te bewijzen. De bewijslast die verwerende partij op haar schouders legt is buitensporig.*

*Verder is de context van deze overschrijvingen in feite duidelijk indien men kennis neemt van het administratief dossier, waartoe verwerende partij ook toegang heeft:*

[...]

(passage van het PV)

Er is dus geen sprake van een normale, vrijwillige bijdrage aan de kosten van een woning en het leven in hoofde van verzoekster.

De bedragen zijn hoger dan 500 euro per maand, wat een normale bijdrage, rekening houdend met de capaciteiten van elke partner, volledig overschrijdt (765 euro in februari, 880 in januari, ...).

Bijgevolg houdt dit verregaande controle en financiële en administratief geweld in waarbij verzoekster elke vrijheid wordt ontnomen, inclusief het zelf beheren van haar eigen inkomsten.

De Heer M. (...) neemt zelfs de controle over de kinderbijslag van I. (...), dat niet zijn kind is (zie PV).

Dit wordt volledig over het hoofd gezien door verwerende partij die nochtans ook beschikt over het gehele dossier en specifiek de verklaring van de sociale werker van de Samu Social die duidelijk aangeeft hoe de kinderbijslag op de rekening van de Heer M. (...) werd overgeschreven:

[...]

(zie verklaring W. (...) M.)

Dit is ook duidelijk te merken aan alle documenten betreffende de kinderbijslag (Kidslife) die de gegevens van de Heer M. (...) aangeven.

Betreffende Frankrijk dient men op te merken dat het feit dat verzoekster zich op een gegeven moment in Frankrijk begaf, terwijl zij een verblijfskaart heeft in België, het duidelijke teken is dat zij bescherming nodig had en opzocht, waar het ook mogelijk was.

In Frankrijk gaven ze informatie aan verzoekster over Belgische organisaties die bevoegd zijn voor slachtoffers van huisgeweld. Ze kwam terug.

Tenslotte gaat verwerende partij zelfs over tot een uiterst subjectieve interpretatie en verdraaiing van de inhoud van de verslagen die allen aangeven hoe verzoekster hulpeloos, depressief en fysieke klachten heeft (en dus allen dezelfde versie zonder tegenstrijdigheden aanduiden), door te beweren dat verzoekster "er in slaagt om (zo) over te komen bij de sociale diensten".

Met andere woorden neemt de verwerende partij de vrijheid om het gedrag van verzoekster en de verslagen vrij te interpreteren, naar haar subjectieve mening, en bewust een negatieve bedoeling aan te schrijven aan verzoekster, zonder dat hiervoor enige grond is.

Het gedrag van verzoekster en haar verschillende verklaringen die in de verschillende attesten te vinden is wijzen nochtans geen enkel moment op deze negatieve bedoeling.

Zo verklaart de sociale werker van de Samu Social:

[...]

Bovendien wordt het geweld zelfs bevestigd door I. (...), die 6 jaar oud is, en het geweld meteen ter sprake bracht bij de psycholoog L. (...), zonder dat zijn moeder hierbij aanwezig was.

[...]

De combinatie van al deze aanwijzingen maken de aantijgingen van huisgeweld voldoende geloofwaardig en veroorzaken de toepassing van de uitzonderingsgrond van huisgeweld, krachtens, artikel 42quater, §4, 4°, waardoor met de bestreden beslissing, verwerende partij ditzelfde artikel volledig schendt.

• Persoonlijke situatie van verzoekster in België

Er dient te worden nagegaan of verwerende partij "met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong" heeft rekening gehouden krachtens artikel 42quater van de wet van 15.12.1980.

Verzoekster verblijft in België sinds 3.11.2023 en heeft reeds een verblijf van bijna een jaar achter de rug op het grondgebied.

Haar minderjarige zoon is slechts 6 jaar oud en gaat naar school in België. Hij herinnert zich niets van Guinee en leert in België lezen, schrijven en tellen. Hij begon zijn schoolparcours in België en is vertrouwd met het Europese en meer specifiek, het Belgische, schoolgebeuren.

Zijn schoolgang is voor hem van groot belang om structuur en stabiliteit te verkrijgen in een huisgeweldsituatie, waar hij zelf al slachtoffer werd van klappen uitgedeeld door de Heer M. (...).

Het onderbreken van een dergelijk schoolparcours, in het bijzonder doorheen het jaar zou een buitensporige schade berokkenen aan I. (...) die zich hier volledig aan heeft aangepast.

In die zin is het neergelegde schoolattest veel meer dan wat verwerende partij wil laten uitschijnen en is de motivering in bestreden beslissing betreffend dit document verre van voldoende.

Verder legt verzoekster een arbeidsovereenkomst neer die in eerste instantie tijdelijk was en uiteindelijk van onbepaalde duur werd.

Deze stabiliteit en financiële onafhankelijkheid dient te worden aangemoedigd en in rekening te worden gebracht.

Verzoekster wenste op geen enkel moment een last te worden voor het Belgisch sociale systeem en werkte hard om de financiële uitgaven van haarzelf en haar zoon zelf te dekken.

Het feit dat verwerende partij stelt dat dit een precaire werkgelegenheid is met een laag inkomen is dan ook onbegrijpelijk en onredelijk rekening houdend met de situatie.

Een werkgelegenheid als deze is in tegenstelling tot wat verwerende partij tracht te tonen een bewijs van integratie en deelname aan de Belgische economie en gemeenschap.

*Deze professionele activiteit getuigt van een verregaande integratie in de Belgische samenleving en een perfecte beheersing van de lokale taal, alsook een sociaal leven dat dient te worden beschermd krachtens artikel 8 EVRM.*

*De moeite van verzoekster wordt voldoende aangetoond met de verschillende inschrijvingen bij Actiris, VDAB en andere instanties, documenten die allen werden neergelegd in het administratief dossier.*

*Overwegende al deze elementen die duidelijk op een volwaardige en diepe integratie wijzen van verzoekster in België is de evaluatie van verwerende partij, gemaakt in bestreden beslissing, volledig ongegrond.*

*De motivatie van verwerende partij is inadequaat en het blijkt duidelijk dat zij gezien het antwoord op de brief vanwege verzoekster en de elementen waarvan zij kennis had, verzoeker diende te horen om zich een preciezer beeld van de situatie te kunnen vormen.*

*Verzoekster had, indien zij een volwaardig hoorrecht had gekregen, de kans kunnen hebben een volledig beeld van haar situatie te geven.*

*De bestreden beslissing schendt niet alleen de motivatieplicht die rust op de schouders van verwerende partij, maar ook artikel 8 van het EVRM, alsook het hoorrecht.*

*Men voegt hieraan toe dat de bestreden de beginsels van goede administratie, vertrouwelijkheid, nauwkeurigheid en voorzichtigheid, maar ook redelijkheid en evenredigheid over het oog zien.*

*Inderdaad, het is buitensporig, onevenredig en onredelijk om de aantijgingen van partnergeweld af te breken ondanks alle elementen van het dossier en bovenstaande argumenten.*

*De motivatie van verwerende partij waarbij zij stelt dat er conform artikel 42quater werd gehandeld kan niet als valabel gezien worden en is integendeel gebrekkig en onvoldoende. Artikel 42quater is geschonden.*

*De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.*

• *Afhankelijkheidsband*

*Verwerende partij betwist dat er nog een afhankelijkheidsband zou bestaan tussen Mevrouw Y. (...) en de Heer M. (...).*

*Dit is over het hoofd zien dat er een echtscheidingsprocedure hangende is waarin Mevrouw Y. (...) een verzoek tot partneralimentatie heeft geformuleerd.*

*Ook al werd dit verzoek, nog niet definitief beantwoord, kan niet anders dan worden vastgesteld dat de afhankelijkheidsband, onder meer financieel, nog niet volledig verwaarloosd werd."*

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 7 van de Vreemdelingenwet en het vertrouwensbeginsel schendt. Louter stellen dat het beginsel van vertrouwelijkheid over het oog wordt gezien, betreft geen duidelijke uiteenzetting.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Daarnaast wordt er verduidelijkt dat de verzoekende partij en haar zoon het verblijfsrecht bekwamen nadat hen in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een visum gezinshereniging werd toegekend, dat zij op 14 november 2023 in het bezit werden gesteld van een bijlage 15 en op 29 januari 2024 van een F-kaart, dat zij het verblijfsrecht verkregen respectievelijk als echtgenote en stiefzoon van de Belgische M.J.B., met wie zij zich willen vestigen, dat thans de situatie volledig gewijzigd is, waarna wordt gemotiveerd "Op 14.02.2024 verzocht de heer M. (...) bij de gemeente Beringen om de ambtshalve schrapping van betrokkene en haar zoontje. Mijnheer deed melding bij de gemeente, de school van het kind en de politie. Mijnheer wist niet waar mevrouw verbleef maar verklaarde wel dat zij familie in Wallonië zou hebben. Op 05.03.2024 wordt het voorstel gedaan om mevrouw en haar zoon van het adres van mijnheer M. (...) te schrappen. Op 06.05.2024 ontvangt DVZ van het CIRé

een schrijven waarin verzocht wordt om het verblijf van betrokkene en haar zoon in toepassing van artikel 42quater, §4, 4° van de wet te behouden. Mevrouw zou thans opgevangen worden door SamuSocial en claimt het slachtoffer te zijn van partnergeweld. Haar echtgenoot zou haar en haar zoontje frequent uitschelden en bedreigen, zou een alcoholprobleem hebben en zou haar inkomsten aan zichzelf toe-eigenen. Mijnheer zou dreigementen uiten omtrent de verblijfstitel van mevrouw en haar zoon. Mevrouw verklaart dat ze – in tegenstelling tot wat mijnheer beweert – de echtelijke woning verliet nadat er zich in de avond van 05.04.2024 een nieuw feit van geweld zou hebben voorgedaan. Mijnheer zou ook haar zoon reeds hebben geslagen. Mevrouw stelde tegenover CIRé dat ze van de heer M. (...) wenst te scheiden datzelfde deed ze ook tegenover de politie op 26.04.2024 (pv BR.43.L3.0217178/2024). Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Thans moet vastgesteld worden dat er minstens in hoofde van mevrouw geen sprake meer is van een minimum aan relatie met de Belgische referentiepersoon nu blijkt dat zij van hem wenst te scheiden (verklaringen tegenover de politie van 26.04.2024). Ze beticht mijnheer van administratief, economische en partnergeweld. Er blijkt geen enkele afhankelijkheidsband meer te bestaan tussen de Belgische referentiepersoon enerzijds en mevrouw en haar kind anderzijds.” en wordt besloten dat het niet onredelijk is te stellen dat de verzoekende partij en haar kind minstens sedert 26 april 2024, datum waarop de verzoekende partij aan de politie verklaarde de heer M. niet meer te willen zien en van hem te willen scheiden, er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van de betrokkenen met de Belgische partner/stiefvader, dat overeenkomstig artikel 42quater, §1, (eerste lid,) 4° van de Vreemdelingenwet daarom het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd kan worden, dat gelet op het feit dat haar zoon op basis van dezelfde referentiepersoon het verblijfsrecht verkreeg in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en thans ook geen afhankelijkheidsband meer blijkt met de Belgische stiefvader, op dezelfde basis het verblijfsrecht van het kind kan beëindigd worden. Er wordt tevens gemotiveerd dat om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen, zij de kans krijgen om elementen aan te reiken die een dergelijke beslissing kunnen beïnvloeden of verhinderen, dat de verzoekende partij uit eigen beweging op 6 mei 2024 stukken heeft overgemaakt, dat haar op 31 mei 2024 nog een bijkomende gelegenheid werd geboden om documenten over te maken om haar individuele situatie en die van haar zoon toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder konden uitoefenen, dat de brief op 3 juni 2024 betekend werd. De verwerende partij lijst vervolgens de stukken op die door de verzoekende partij werden overgemaakt. Er wordt tevens gesteld dat de aan de verzoekende partij betekende brief voorts vermeldde: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” en dat er na 1 augustus 2024 geen nieuwe stukken meer werden overgemaakt. De verwerende partij zet vervolgens uiteen waarom zij meent dat er *in casu* geen sprake is van een of meerdere uitzonderingsgronden, zoals die worden geformuleerd in artikel 42quater, §4, 1° tot 4° van de Vreemdelingenwet en motiveert tevens, in het licht van de elementen waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, haar leeftijd, de duur van haar verblijf in het Rijk, de mate waarin de verzoekende partij banden heeft met haar land van oorsprong, haar economische situatie, haar sociale en culturele integratie en haar gezinssituatie, en komt uiteindelijk tot de conclusie dat het gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen niet inhumain lijkt om het verblijfsrecht van de verzoekende partij en haar zoontje heden te beëindigen, dat hun recht op verblijf bijgevolg wordt beëindigd.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de motieven van de bestreden beslissing niet toelaat om te begrijpen waarom bepaalde door haar voorgelegde stukken niet in aanmerking werden genomen, verwijst de Raad naar wat hieromtrent gesteld wordt in punt 3.8.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel

bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 42<sup>quater</sup> van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

3.6. De *in casu* relevante bepalingen van artikel 42<sup>quater</sup> van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

**“§ 1**

*In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:*

*1° (...)*

*2° (...)*

*3° (...)*

*4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer*

*5° (...)*

*6° (...)*

*(...) Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.*

**§2 (...)**

**§3 (...)**

**§4**

*Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:*

*1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;*

*2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;*

*3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;*

*4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;*

*en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.*

*§5 (...)"*

3.7. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij en haar zoontje het verblijfrecht bekwamen nadat hen in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een visum gezinshereniging werd toegekend, dat zij op 14 november 2023 in het bezit werden gesteld van een bijlage 15 en op 29 januari 2024 van een F-kaart, dat zij het verblijfsrecht verkregen als respectievelijk echtgenote en stiefzoon van de Belgische M.J.B., met wie zij zich willen vestigen, dat zij tegenover de politie op 26 april 2024 verklaarde dat zij van de heer M.J.B. wenst te scheiden, er minstens in hoofdte van de verzoekende partij geen sprake meer is van een minimum aan relatie met de Belgische referentiepersoon, nu blijkt dat zij van hem wenst te scheiden en dat zij de heer M.J.B. van administratief, economisch en partnergeweld beticht. Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij niet betwist. In tegendeel, zij betoogt dat de gezinscel niet meer bestaat sinds 26 april 2024 en dat het einde van de relatie niet wordt betwist.

Eveneens wordt gemotiveerd dat er geen enkele afhankelijkheidsband meer blijkt te bestaan tussen de Belgische referentiepersoon en de verzoekende partij en haar kind.

Omtrent het gebrek aan afhankelijkheidsband stelt de verzoekende partij dat het van belang is de achterliggende context van de zaak correct te schetsen en de interpretatie voorgesteld door de verwerende partij enigszins te corrigeren, dat er meer nuances dienen te worden aangebracht bij de stelling van het volledige gebrek aan een dergelijke band en stelt zij dat de verwerende partij over het hoofd ziet dat er een echtscheidingsprocedure hangende is waarin zij een verzoek tot partneralimentatie heeft geformuleerd, dat ook al werd dit verzoek nog niet definitief beantwoord niet anders kan dan worden vastgesteld dat de afhankelijkheidsband, onder meer financieel, nog niet volledig verwaarloosd werd.

De Raad stelt vast dat het door haar bij haar verzoekschrift gevoegde stuk 3 waaruit het verzoek tot partneralimentatie blijkt, niet werd voorgelegd – bovendien niet kon worden voorgelegd daar het dateert van na het nemen van de bestreden beslissing – zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet verduidelijkt, en de Raad ook niet inziet, hoe uit een louter financiële band waarbij door de partner een alimentatie zou worden betaald voor de verzoekende partij, een minimum aan relatie zou kunnen blijken.

De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook niet aan dat haar verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet niet beëindigd kon worden omwille van het feit dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging met haar Belgische echtgenoot.

3.8. De verzoekende partij stelt echter dat het van belang is de achterliggende context van de zaak correct te schetsen en de interpretatie voorgesteld door de verwerende partij enigszins te corrigeren daar zij zich beroept op de uitzonderingsgrond van huisgeweld, met behulp van meerdere stukken.

Zij wijst erop dat de verwerende partij meent dat zij het door haar aangehaalde huisgeweld niet aantoonbaar, dat rekening houdend met haar redenering vooreerst dient overgegaan te worden tot het herinneren aan enkele basisprincipes en -mechanismen van huisgeweld, dat tijdens het samenwonen haar ex-echtgenoot zich schuldig heeft gemaakt aan verschillende vormen van geweld, die duidelijk passen binnen het Duluth-model van machts- en controledynamieken, waarna de verzoekende partij dit model toelicht, wijst op de inhoud van het Verdrag van Istanbul inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld van 11 mei 2011 en een theoretisch betoog voert over geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, de mechanismen, de impact en schade en de moeilijkheid eraan te ontkomen. Zij stelt dat zij zich bevond in een situatie waarin zij haar rechten niet kon doen gelden, dat de voortdurende vernedering en het fysieke en emotionele geweld dat haar werd aangedaan, haar in een situatie van diepe afhankelijkheid hebben gebracht, dat in zo'n situatie het slachtoffer zelfs kan beginnen geloven dat ze geen recht heeft op

bescherming en dat haar situatie hopeloos is, dat zij door haar ex-echtgenoot werd mishandeld, dat het van belang is om de context van structurele onderdrukking en geweld te begrijpen, dat de patronen van geweld die zij heeft ervaren passen binnen een bredere dynamiek van machtsmisbruik die vaak leidt tot een diep gevoel van machteloosheid bij het slachtoffer. Zij meent dat dit een zorgvuldige behandeling van de zaak rechtvaardigt, met speciale aandacht voor de psychologische schade en het blijvend effect van het geweld, zowel op haarzelf als haar kind, dat huiselijk geweld een sociaal probleem is dat diep verankerd is in de genderongelijkheid, dat het daarom een krachtige en doortastende aanpak verdient, waarbij slachtoffers de bescherming en ondersteuning krijgen die ze verdienen om zichzelf en hun kinderen te bevrijden uit deze gewelddadige en destructieve situatie. De verzoekende partij wijst op de stukken die zij met behulp van de bevoegde organisaties op eigen initiatief heeft overgemaakt, dat zij op eigen initiatief de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingelicht van de situatie waarvan zij slachtoffer was thuis, dat dit een eerste aanwijzing is van het volledige gebrek aan opportunisme in het aanhalen van dit argument, dat de nadruk moet gelegd worden op de verschillende neergelegde stukken en het hoge aantal van bewijs van een situatie die moeilijk te bewijzen is, dat bij gebrek aan dergelijke verregaande analyse deze stukken één voor één dienen besproken te worden. De verzoekende partij merkt op dat CIRé twee contextuele brieven opstuurde die haar situatie uiteenzetten, dat nergens in de bestreden beslissing teruggekomen wordt op bepaalde passages noch geciteerd wordt uit deze brief, waardoor zij in de onmogelijkheid verkeert om te begrijpen waarom deze stukken niet in aanmerking werden genomen. De verzoekende partij vervolgt dat er een verblijfsattest van Samu Social wordt neergelegd, waarna zij wijst op de missie van deze organisatie en betoogt dat de levensomstandigheden er notoir moeilijk zijn, waardoor het verblijf ook van nature uit tijdelijk dient te blijven en dringend is, omwille van het feit dat de opvang soms onmenswaardig kan zijn, dat voor de arbeidsrechtbank het verblijf in Samu Social automatisch gelijkgesteld wordt aan een acute staat van nood, dat het geen betoog behoeft dat niemand zich vrijwillig in dergelijke mensonwaardige levensomstandigheden installeert, *a fortiori* met een minderjarig kind, dat het vluchten naar een dergelijke organisatie die dringende opvang biedt aan daklozen dus een zeer concrete aanwijzing is van de noodsituatie waarin zij zich bevond en de hoogdringendheid van een tijdelijke oplossing, bij gebrek aan een veilige thuissituatie, dat opnieuw in de bestreden beslissing nergens wordt verwezen naar het verblijf in de Samu Social, de aanleiding hiertoe en de context van een dergelijk dringende opvang in extreme levensomstandigheden. Zij wijst er ook op dat zij een medisch attest heeft neergelegd, waarna zij niet citeert wat in het attest staat maar gewoon een afbeelding van het geschreven antwoord op de vraag "*Ses plaintes actuelles sont:*" kopieert in het verzoekschrift. Dit is moeilijk leesbaar: "(...) +++ *tout la jambe – les douleurs (...) dans tout le (...)*". Ze stelt dat het dan ook eerst en vooral volledig incorrect is om aan te geven dat het attest geen fysieke verwondingen aanduidt en zich alleen op de verklaringen van de verzoekende partij grondt, dat deze verwondingen bovendien volledig overeenkomen met het geweld van het laatste incident, dat indien de Raad van mening is dat deze vaststellingen niet voldoende gewag maken van fysieke verwondingen, dat dient benadrukt te worden dat zij inderdaad aanbevolen werd zich naar een dokter te begeven om haar verhaal te doen en verder advies te krijgen over mogelijke professionele bijstand, de basismissie van een huisdokter, dat een medisch attest per definitie geen gewag maakt van de gehele inhoud van de consultatie die de verzoekende partij heeft gehad met de dokter, rekening houdend met de vertrouwelijkheid van dergelijke informatie, dat het enige dat de arts in een attest kan neerschrijven rekening houdt met de objectieve zichtbare verwondingen, waaraan zij *a priori* niet leed, behalve hoofdpijn, aangezien zij zeer duidelijk aangaf hoe zij voor het merendeel slachtoffer was van psychologisch, administratief en financieel geweld, zij zich bij de arts begaf ten gevolge van het laatste gewelddadig incident van begin april, dat meerdere dagen voor de afspraak bij de dokter plaatsvond en dus onmogelijk nog sporen kan nalaten op haar lichaam en de heer M. tijdens dit incident haar zoon had geslagen en niet haar, doch wel tegen de muur geduwd, dat het in deze context dan ook logisch is dat het medisch attest geen gewag maakt van objectief zichtbare verwondingen. Zij meent echter dat het feit dat zij zich tot een professionele huisarts wendde om medisch advies en professionele opvolging te krijgen ten aanzien van haar noodsituatie opnieuw een belangrijke aanwijzing inhoudt van een gevoel van gevaar en van psychologisch en fysiek leed, gelinkt aan huisgeweld vanwege haar partner, dat een professionele huisarts een vertrouwenspersoon is, dat het feit dat haar verklaringen in het attest worden uiteengezet ligt aan het feit dat het attest een formulier is dat reeds opgesteld is en automatisch een punt inhoudt over de verklaringen van de patiënt, dat dit niet betekent dat de arts zich hierop baseert, dat men opnieuw geen spoor vindt van een dergelijke redenering in de bestreden beslissing waardoor zij niet kan begrijpen hoe er uitsluitend rekening werd gehouden met de inhoud van het medisch attest en niet de achterliggende context. Daarnaast wijst de verzoekende partij er ook nog op dat zij een aanwezigheidsattest heeft neergelegd van CPVCF, waarna zij citeert vanop de website van deze organisatie en meent dat bijgevolg niet anders dan vastgesteld kan worden dat men geen andere reden heeft om CPVCF te contacteren buiten het feit dat men slachtoffer is van huiselijk geweld, dat het aanwezigheidsattest van een dergelijke organisatie die haar situatie op de voet volgt ten gevolge van haar signalisatie van geweld dan ook opnieuw de zoveelste aanwijzing is van het bestaan van een nood- en gewelddadige situatie thuis waarvan zij en haar minderjarige zoon slachtoffer zijn, dat opnieuw de bestreden beslissing op geen enkel moment de indruk geeft dat de verwerende partij begrijpt wat CPVCF exact inhoudt en hoe zij zich nooit tot deze organisatie zou hebben gewend indien zij niet het slachtoffer was geweest van het aangehaalde huisgeweld. Zij wijst er ook op dat zij de moed vond om een klacht neer te leggen bij de politiediensten ten aanzien van haar ex-partner die zich schuldig maakt aan huisgeweld. Zij verwijst hierbij naar haar uiteenzetting over de moeilijkheid en complexiteit van een dergelijke

stap voor slachtoffers van vernederend geweld die nooit aangemoedigd werden om hun eigen rechten te laten gelden, dat in deze context het simpele neerleggen van de klacht, ongeacht de inhoud ervan, reeds een belangrijke aanwijzing is van een noodsituatie en van een gevolg van gevaar, bij gebrek aan een veilige thuishaven, waar er geweld wordt gebruikt, dat de versie die zij geeft in de klacht op geen enkel moment wordt tegengesproken door andere documenten, wat de geloofwaardigheid ervan versterkt, dat hier op geen enkel moment in de bestreden beslissing rekening wordt mee gehouden. Zij betoogt dat de verwerende partij bovendien geen enkele stap heeft gezet om zich te informeren over de stand van zaken van het politieel onderzoek en het verhoor van dhr. M, dat de analyse en onderzoeksplicht van de verwerende partij ernstig wordt nagelaten en de motivering hieromtrent ondermaats is, dat het aanhalen van het feit dat er niet meteen naar de dokter werd gestapt en er niet meteen klacht werd ingediend dan ook negeren is dat men hier met een uiterst kwetsbaar profiel te maken heeft, met weinig kennis van het Belgisch systeem en de verschillende bevoegde instanties, dat dit nochtans duidelijk te merken is aan de verklaringen tijdens de klachtneerlegging waarbij zij aangeeft hoe zij, na het incident, in feite op straat was met haar minderjarige zoon en zij het advies kreeg om naar Samu Social te gaan en zo verder werd opgevolgd dat in deze context het duidelijk is dat zij, redelijkerwijze, nooit de nodige stappen had kunnen nemen uit eigen beweging, dat het dan ook *“gezien de omstandigheden en haar kwetsbaar profiel, het tegenovergestelde van haar te verwachten”*. Zij vervolgt dat zij ook psychologische bijstand opzocht en een attest voorlegt van de psycholoog, dat ongeacht de inhoud hiervan, benadrukt dient te worden dat het opzoeken van dergelijke professionele hulp opnieuw een aanwijzing is van de wanhoop waarin zij zich bevond ten gevolge van het geweld. De verzoekende partij betoogt dat het feit dat de attesten van organisaties naar haar verklaringen verwijzen op zich op geen enkele manier een argument is om de gehele inhoud en het bestaan, en aldus de bewijskracht, van dergelijke attesten te ondermijnen, dat het dan ook niet meer dan logisch is dat er in een dergelijke situatie wordt verwezen naar haar relaas, dat ook aanhalen dat professionelen waartoe de verzoekende partij zich wendde geen getuigen waren van de feiten, niet ernstig is, dat zij uiteraard geen getuigen waren van de incidenten, aangezien huiselijk geweld steeds achter gesloten deuren gebeurt en de professionelen per definitie een opvolging bieden zonder rechtstreekse getuigen te zijn van de gebeurtenissen, dat dit trouwens hun objectiviteit als professionelen in het gedrang zou brengen, dat het feit dat zij geen getuigen waren van de incidenten hen er niet van weerhoudt om, rekening houdend met hun specialiteiten en professionele opleiding, volledig in staat te zijn om concrete en gegronde bevindingen te maken over aspecten die zij kunnen vaststellen, na het diepgaand onderzoek van hun patiënt of begunstigde, dat de redenering van de verwerende partij geen stand houdt. Zij meent dat het gebrek aan een objectieve derden eveneens weinig ernstig is, dat huiselijk geweld vaak achter gesloten deuren gebeurt, zonder getuigen en dat objectieve derden in zo'n gevallen niet bestaan, dat indien zij een derde had gevonden die aanvaardde een verklaring op te stellen betreffende het geweld waarvan zij slachtoffer is, de verwerende partij hoogstwaarschijnlijk het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring had aangehaald, dat er bijgevolg met zekerheid kan vastgesteld worden dat geen enkele verklaring van een derde ooit de buitensporige vereisten van de verwerende partij zou ontmoeten, dat bovendien de verwerende partij zich aldooende als jurisdictionele controle met procestechnieken positioneert waarop zij onmogelijk een antwoord kan bieden en zich tegen kan verdedigen rekening houdend met het feit dat zij, in deze fase van de procedure, enkel de kans kreeg om een schriftelijke verdediging uit te voeren zonder zelfs enigszins te zijn geconfronteerd met de argumenten van de verwerende partij. De verzoekende partij meent dan ook dat de motivering van de verwerende partij niet alleen buitensporig getuigend van machtsmisbruik is, maar bovendien de verdedigingsrechten schendt van haar die zich niet volwaardig heeft kunnen verdedigen tegen de almachtige positie van de verwerende partij, dat in deze context ook kan gesteld worden dat de schriftelijke kans die zij kreeg verre van voldoende is en de verwerende partij, rekening houdend met het type argument dat zij aanhaalt (tegenstrijdigheden), haar tenminste had moeten horen om bepaalde aspecten te verduidelijken, dat de hoorplicht werd geschonden, dat betreffende de aanvraag tot schrapping geformuleerd door dhr. M., niet anders kan dan vastgesteld worden dat de verwerende partij hier één versie van het verhaal kiest, namelijk de versie van de belager, zonder haar versie in acht te nemen, dat de aanvraag van schrapping omdat de belager zagezegd geen kennis had van waar de verzoekende partij verbleef dan ook weinig doorslaggevend is gezien hij precies de verantwoordelijke was van de noodsituatie en erop uit was om haar schade aan te richten, dat betreffende de bankoverschrijvingen van haar rekening naar de rekening van haar ex-partner moet opgemerkt worden dat zij uiteraard in de onmogelijkheid verkeert om de context van dergelijke overschrijvingen te bewijzen, dat de bewijslast die de verwerende partij op haar schouders legt, buitensporig is, dat verder de context van deze overschrijvingen in feite duidelijk is indien men kennis neemt van het administratief dossier, waartoe de verwerende partij toegang heeft, waarna de verzoekende partij citeert uit haar eigen verklaringen in het proces-verbaal en betoogt dat er dus sprake is van een normale, vrijwillige bijdrage aan de kosten van een woning en het leven in haar hoofde, dat de bedragen hoger zijn dan 500 euro per maand, wat een normale bijdrage, rekening houdend met de capaciteiten van elke partner, volledig overschrijdt (765 euro in februari, 880 euro in januari, ...), dat dit bijgevolg een verregaande controle en financieel en administratief geweld inhoudt waarbij zij elke vrijheid ontnomen wordt, inclusief het zelf beheren van haar eigen inkomen, dat dhr. M. zelfs de controle over de kinderbijslag van I. neemt, dat zijn kind niet is, waarbij verwezen wordt naar het proces-verbaal, dat dit volledig over het hoofd wordt gezien door de verwerende partij die nochtans over het hele dossier beschikt en specifiek de verklaringen van de sociale werker van Samu Social die duidelijk aangeeft hoe de kinderbijslag op de rekening van dhr. M. werd

overgeschreven, dat dit ook duidelijk te merken is aan alle documenten betreffende de kinderbijslag die de gegevens van dhr. M. vermelden. Betreffende Frankrijk merkt de verzoekende partij op dat het feit dat zij zich op een gegeven moment in Frankrijk begaf, terwijl zij een verblijfskaart heeft in België, een duidelijk teken is dat zij bescherming nodig had en opzocht, waar het ook mogelijk was, dat in Frankrijk zij informatie gaven over de Belgische organisaties die bevoegd zijn voor slachtoffers van huisgeweld. Ten slotte meent de verzoekende partij dat de verwerende partij overgaat tot een uiterst subjectieve interpretatie en verdraaiing van de inhoud van de verslagen die allen aangeven hoe hulploos en depressief zij is en dat zij fysieke klachten heeft – en allen dezelfde versie zonder tegenstrijdigheden aanduiden – en door te beweren dat zij er in slaagt om zo over te komen bij de sociale diensten, dat met andere woorden de verwerende partij de vrijheid neemt om haar gedrag en de verslagen vrij te interpreteren naar haar subjectieve mening en bewust een negatieve bedoeling aan haar toeschrijft, zonder dat hiervoor enige grond is, dat haar gedrag en haar verschillende verklaringen die in de verschillende attesten te vinden zijn nochtans op geen enkel moment op deze negatieve bedoeling wijzen, waarna zij de verklaring van een sociale werker van Samu Social citeert alsook stelt dat het geweld zelfs bevestigd werd door I., die zes jaar oud is en het geweld meteen ter sprake bracht bij de psycholoog zonder dat zijn moeder hierbij aanwezig was. De verzoekende partij meent dat de combinatie van al deze aanwijzingen maken dat de aantijgingen van huiselijk geweld voldoende geloofwaardig zijn en de toepassing van de uitzonderingsgrond veroorzaken. Verder in haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij nog dat het buitensporig, onevenredig en onredelijk is om de aantijgingen van partnergeweld af te breken ondanks alle elementen van het dossier en de bovenstaande argumenten. Met haar betoog richt de verzoekende partij zich tegen de motieven die het besluit dat zij onvoldoende heeft aangetoond te voldoen aan het geval voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet onderbouwen en die luiden als volgt:

*“Op 06.05.2024 ontvangt DVZ van het CIRé een schrijven waarin verzocht wordt om het verblijf van betrokkene en haar zoon in toepassing van artikel 42quater, §4, 4° van de wet te behouden. Mevrouw zou thans opgevangen worden door SamuSocial en claimt het slachtoffer te zijn van partnergeweld. Haar echtgenoot zou haar en haar zoontje frequent uitschelden en bedreigen, zou een alcoholprobleem hebben en zou haar inkomsten aan zichzelf toe-eigenen. Mijnheer zou dreigementen uiten omtrent de verblijfstitel van mevrouw en haar zoon. Mevrouw verklaart dat ze – in tegenstelling tot wat mijnheer beweert – de echtelijke woning verliet nadat er zich in de avond van 05.04.2024 een nieuw feit van geweld zou hebben voorgedaan. Mijnheer zou ook haar zoon reeds hebben geslagen. Mevrouw stelde tegenover CIRé dat ze van de heer M. (...) wenst te scheiden datzelfde deed ze ook tegenover de politie op 26.04.2024 (pv BR.43.L3.0217178/2024).*

*(...)*

*Mevrouw maakte uit eigen beweging op 06.05.2024 de volgende stukken over:*

- Brief CIRé
- Attest SamuSocial
- Huwelijksakte
- Fiche de constat dr. B. (...) dd. 18.04.2024
- Aanwezigheidsattest CPVCF
- PV van verhoor BR.43.L3.0217178/2024 van 26.04.2024 + attest van klachtneerlegging

*Er werd haar op 31.05.2024 nog een bijkomende gelegenheid geboden om documenten over te maken om haar individuele situatie en die van haar zoon toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder konden uitoefenen. Dit verzoek werd per mail van 31.05.2024 aan het CIRé overgemaakt gezien er geen adresgegevens van mevrouw bekend waren. Onze brief werd op 03.06.2024 betekend. Het dossier werd met de volgende stukken aangevuld:*

- Brief CIRE
- Brief SamuSocial Brussel W. M. (...)
- Brief psycholoog V. L. (...)
- Verklaring C. (...) M.A.
- Schoolattest I. (...)
- Screenshots bankapp overschrijvingen van de rekening van betrokkene naar “J. (...)”
- Arbeidsovereenkomst deeltijds, bepaalde duur
- Aanwezigheidsattest I. (...)
- Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur

*De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Er werden na 01.08.2024 geen stukken meer overgemaakt.*

*(...)*

*Betrokkene stelt het slachtoffer te zijn geweest van administratief, economisch en partnergeweld. Zij verklaart uitgescholden en bedreigd te zijn geweest. Haar zoontje zou een klap hebben gekregen nadat hij om eten had gevraagd. Haar inkomsten en het kindergeld voor haar zoontje zou zij hebben moeten afstaan aan haar echtgenoot die het verbraste aan drank. Op 05.04.2024 zou haar echtgenoot haar bij haar kleding hebben*

gegrepen en zou hij haar tegen de deur hebben geworpen waardoor ze haar hoofd tegen de deur stootte. Betrokkene tracht haar beweringen te staven aan de hand van verslagen van sociaal werkers, een psycholoog, een verklaring van een derde, een medisch verslag van dr. B. (...), screenshots van een bankapp en een pv van verhoor.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat voor de feiten die in de verslagen van de sociale diensten worden vermeld steeds wordt verwezen naar de verklaringen van mevrouw. Noch de sociaal assistenten, noch de psycholoog, noch mevrouw C. (...) M.A. waren getuigen van de feiten die zich tussen mevrouw en de heer M. (...) zouden hebben afgespeeld. Nergens liggen vaststelling voor van een objectieve derde die getuige zou zijn geweest van de feiten of die de verwondingen ten gevolge daarvan zou hebben vastgesteld. Zelfs het medisch verslag van dr. B. (...) stelt dat er geen recente verwondingen konden worden vastgesteld. Er werd een oud letsel rechts bovenaan de rug van mevrouw vastgesteld, doch het verslag linkt zulks niet expliciet aan de door mevrouw beweerde feiten. Bovendien werd dit verslag opgesteld op 18.04.2024, ofwel bijna twee weken nadat de beweerde feiten van 05.04.2024 zich zouden hebben voorgedaan. Dit terwijl mevrouw daags na deze feiten het huis zou hebben verlaten en opgevangen zou zijn geweest door een derde. Waarom zij niet meteen de verwondingen die zij als gevolg daarvan heeft opgelopen heeft laten vaststellen en niet meteen klacht is gaan indienen bij de politie wordt door betrokkene niet geduid.

Verder moet gewezen worden op een aantal elementen in het dossier en tegenstrijdigheden die het relaas van betrokkene sterk ondermijnen:

- Betrokkene stelt dat zij daags na de feiten van 05.04.2024 de echtelijke woning verliet. Echter moet vastgesteld worden dat de heer M. (...) reeds op 14.02.2024 verzocht om haar te laten schrappen van zijn adres. Hij zou niet geweten hebben waar mevrouw verbleef. Op 05.03.2024 werd dan het voorstel gedaan om mevrouw en haar zoontje van zijn adres te schrappen. Zulks mondde uiteindelijk uit op een ambtshalve schrapping op 18.07.2024. Toch stelt mevrouw dat zij pas op 06.04.2024 de woning verliet.

- Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende mevrouw op 05.04.2024 een verzoek tot internationale bescherming in te Rijsel in Frankrijk. Zij verklaarde aan de Franse autoriteiten reeds vanaf 05.02.2024 in Frankrijk te verblijven. Zulks zou impliceren dat betrokkene dus twee maand in Frankrijk zou hebben verbleven, de namiddag van 05.04.2024 nog terug naar België zou zijn gereisd om dan "tussen 16 en 17u" blijkbaar ruzie te hebben met haar echtgenoot. Daarbij dient opgemerkt te worden dat de afstand tussen Rijsel en Beringen bijna 200 km bedraagt en dat betrokkene geen wagen bezit. Dat betrokkene op 05.04.2024 teruggekeerd zou zijn van Rijsel en in Beringen zou zijn geweest komt dan ook volledig ongeloofwaardig over. Bovendien wordt noch in de verklaringen van SamuSocial, noch in de brieven van het CIRé enige melding gedaan van deze asielaanvraag, waardoor het niet uitgesloten is dat betrokkene dit belangrijk element aan de sociale diensten verzwegen heeft teneinde haar positie als slachtoffer te versterken.

- Verder wordt in de verklaring van mevrouw C. (...) M.A. gesteld dat zij betrokkene in het park Scheutbos te Sint-Jans-Molenbeek ontmoette. Mevrouw en haar zoontje waren uitgehongerd en niet proper. Betrokkene verklaarde tegen mevrouw C. (...) dat ze reeds meerdere dagen op straat sliepen. Mevrouw C. (...) ontfermde zich over mevrouw, bracht haar naar een hotel in de buurt en gaf haar de contactgegevens van het OCMW. Betrokkene zelf stelde echter tegenover de politie: "Le lendemain, j'ai pris tous les documents que je trouvais, document de mariage, document d'identité et je suis partie avec mon enfant. J'ai cherché la route avec ce que je me souvenais lorsque Jozef me déposait. Je me suis dirigé vers Bruxelles jusqu'au moment où j'ai croisé un couple qui était en voiture. J'étais sur la route assise par terre avec mon enfant entre mes jambes. La femme dans le couple m'a pris en voiture et m'a déposé à Bruxelles. Elle m'a payé un hôtel pour dormir le week-end. Elle m'a informé de l'existence du CPAS" Die versie van de feiten verschilt aanzienlijk van de verklaring van mevrouw C. (...).

Verder worden screenshots van de rekening van mevrouw overgemaakt waaruit blijkt dat gelden van haar rekening naar ene "J. (...)" (vermoedelijk haar echtgenoot) werden overgemaakt. Mevrouw zegt daarover dat zij haar inkomsten aan haar echtgenoot diende af te staan en dat hij zelf bedragen van haar rekening naar de zijne overschreef. Tegenover de politie verklaarde zij dat zij mijnheer M. (...) diende terug te betalen voor de kosten die hij had gemaakt om mevrouw "Belgische papieren" te doen bekomen. Ze stelt tegenover de politie dat mijnheer haar had gemeld dat indien iemand haar vroeg of mijnheer een oogje op haar rekening kon hebben, zij "ja" diende te antwoorden. Sedertdan zou mijnheer toegang hebben tot haar rekening en bedragen overschrijven. Tegenover het CIRé stelde ze echter dat mijnheer haar vroeg een document te ondertekenen zonder haar over de inhoud iets te zeggen. Er wordt niet ontkend dat er effectief bedragen zijn overgemaakt van betrokkene naar "J. (...)", doch wie die stortingen heeft verricht en in welke context kan niet blijken uit de voorgelegde stukken. Het kan even goed zijn dat betrokkene zelf de verrichtingen heeft gedaan teneinde bij te passen in de gemeenschappelijke kosten van het huishouden. Er wordt niet aangetoond dat mijnheer M. (...) misbruik zou hebben gemaakt van de volmacht die betrokkene hem gaf.

Hoewel betrokkene er dus tegenover de sociale diensten in slaagt om over te komen als een slachtoffer (ze oogt hulpeloos, en depressief, heeft fysieke klachten (hoofdpijn en pijn over het hele lichaam)), zo blijkt uit de verschillende verslagen, doen de tegenstrijdigheden in haar verklaringen en bepaalde elementen van het dossier ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van haar verklaringen. Bijkomend ontbeert het aan objectieve vaststellingen die onomstotelijk kunnen aantonen dat de feiten van 05.04.2024 waarvan betrokkene beweert het slachtoffer te zijn geweest alsook de scheldpartijen en bedreigingen die zij aanhaalt

*wel degelijk hebben plaatsgevonden en volstaan de voorgelegde uittreksels niet om aan te tonen dat betrokkene effectief economisch werd uitgebuit door mijnheer M. (...).*

*Van de klap die I. (...) van mijnheer M. (...) zou hebben gekregen, ligt geen enkel bewijs voor. Het kind zou volgens de psycholoog bepaalde geweldplegingen door de heer M. (...) aanhalen tijdens de consultaties, doch er kan niet uitgesloten worden dat deze hem door zijn moeder zijn ingeprent te meer nu blijkt dat mevrouw zelf ongeloofwaardige verklaringen aflegt.*

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt – en niet wordt weerlegd, noch ontkracht door de verzoekende partij, zoals blijkt uit wat volgt – dat de verzoekende partij onvoldoende aantoont dat de door haar geschetste incidenten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan en dat er sprake is van administratief, economisch en partnergeweld, zodat haar betoog omtrent de basisprincipes en -mechanismes van huisgeweld, haar bewering dat tijdens het samenwonen haar ex-echtgenoot zich schuldig heeft gemaakt aan verschillende vormen van geweld, die duidelijk passen binnen het Duluth-model van machts- en controledynamieken, de toelichting bij dit model, de verwijzing naar de inhoud van het Verdrag van Istanbul inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld van 11 mei 2011 en het theoretisch betoog over geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, de mechanismen, de impact en schade en de moeilijkheid eraan te ontkomen, niet dienstig zijn. Immers wordt niet gesteld dat er incidenten waren doch dat deze niet gekwalificeerd worden als huiselijk geweld, doch wel wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij er – zoals blijkt uit de bestreden beslissing en niet wordt weerlegd, noch ontkracht in haar verzoekschrift – niet in geslaagd is aan te tonen dat er sprake is van ook maar enige vorm van geweld uitgaande van haar ex-echtgenoot. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen en/of beweren dat zij zich bevond in een situatie waarin zij haar rechten niet kon doen gelden, dat de voortdurende vernedering en het fysieke en emotionele geweld dat haar werd aangedaan, haar in een situatie van diepe afhankelijkheid hebben gebracht, dat in zo'n situatie het slachtoffer zelfs kan beginnen geloven dat ze geen recht heeft op bescherming en dat haar situatie hopeloos is, dat zij door haar ex-echtgenoot werd mishandeld, dat het van belang is om de context van structurele onderdrukking en geweld te begrijpen, dat de patronen van geweld die zij heeft ervaren passen binnen een bredere dynamiek van machtsmisbruik die vaak leidt tot een diep gevoel van machteloosheid bij het slachtoffer. Nu aldus niet, minstens onvoldoende, werd aangetoond door de verzoekende partij dat de door haar geschetste incidenten, ten aanzien van haar en van haar kind, zich daadwerkelijk hebben voorgedaan en dat er sprake is van administratief, economisch en partnergeweld, kan zij evenmin gevolgd worden dat dit een zorgvuldige behandeling van de zaak rechtvaardigt, met speciale aandacht voor de psychologische schade en het blijvend effect van het geweld, zowel op haarzelf als haar kind, dat huiselijk geweld een sociaal probleem is dat diep verankerd is in de genderongelijkheid, dat het daarom een krachtige en doortastende aanpak verdient, waarbij slachtoffers de bescherming en ondersteuning krijgen die ze verdienen om zichzelf en hun kinderen te bevrijden uit deze gewelddadige en destructieve situatie.

Uit het loutere feit dat de verzoekende partij op eigen initiatief de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingelicht van de situatie waarvan zij slachtoffer was thuis, kan niet, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, *ipso facto* besloten worden dat de door de verzoekende partij geschetste situatie reëel is. Evenmin blijkt hieruit automatisch dat er geen sprake kan zijn van opportunisme bij het aanhalen van dit argument, te meer nu dhr. M., ex-partner van de verzoekende partij, zich reeds op 14 februari 2024 tot de gemeente gewend heeft met het verzoek tot ambtshalve schrapping van de verzoekende partij en het 'eigen initiatief' van de verzoekende partij dateert van 6 mei 2024.

Betreffende de bewijzen van de door de verzoekende partij geschetste situatie van huiselijk geweld, wijst de Raad er vooreerst op dat het loutere feit dat dit moeilijk te bewijzen zou zijn, niet leidt tot de vaststelling dat enig objectief bewijs niet mogelijk zou zijn. Het is voorts niet foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, onevenredig of buitensporig van de verwerende partij om, indien de verzoekende partij meent dat zij valt onder het toepassingsgebied van artikel 42<sup>quater</sup>, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, van de verzoekende partij te vereisen dat zij daarvan enig objectief bewijs bijbrengt. Immers de bewoordingen van artikel 42<sup>quater</sup>, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet zijn duidelijk. Het eerste deel van deze bepaling vermeldt immers dat beroep kan gedaan worden op deze uitzonderingsgrond “indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk (...) het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie (...)”. (eigen onderlijnen). De Raad merkt op dat de wetgever, door in artikel 42<sup>quater</sup>, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet voor te schrijven dat het om 'bijzonder schrijnende situaties' moet gaan en tevens te verwijzen naar artikelen uit het Strafwetboek, heeft bepaald dat de gepleegde feiten voldoende moeten zijn aangetoond en een zekere mate van ernst moeten vertonen. Ook uit het loutere feit dat de verzoekende partij een groot aantal stukken heeft bijgebracht in een poging haar verklaringen te bewijzen, volgt niet *ipso facto* dat deze stukken ook de waarachtigheid van haar verklaringen en de echtheid van de door haar geschetste situatie aantonen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken heeft geanalyseerd en heeft aangegeven waarom deze niet afdoende kunnen aantonen

dat er sprake is van de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42<sup>quater</sup>, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat met één van de door haar voorgelegde stukken geen of onvoldoende rekening werd gehouden, zoals ook zal blijken uit wat volgt.

Betreffende de twee contextuele brieven van CIRé die haar situatie uiteenzetten, verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom in de bestreden beslissing diende geciteerd te worden uit deze brieven, nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de inhoud van de brieven – verkort – erin wordt weergegeven. De verzoekende partij meent dat op bepaalde passages niet wordt teruggekomen, doch verduidelijkt niet om welke passages het gaat, nog minder waarom deze relevant zouden zijn. De verzoekende partij verduidelijkt aldus niet met welke relevante informatie uit deze brieven, die een ander licht konden werpen op het oordeel van de verwerende partij, ten onrechte geen rekening werd gehouden. Daarnaast stelt de Raad nog vast dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt waarom deze stukken niet beschouwd worden als bewijs van de erin geschetste situatie. Zo wordt gemotiveerd *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat voor de feiten die in de verslagen van de sociale diensten worden vermeld steeds wordt verwezen naar de verklaringen van mevrouw. Noch de sociaal assistenten, noch de psycholoog, noch mevrouw C. (...)M.A. waren getuigen van de feiten die zich tussen mevrouw en de heer M. (...) zouden hebben afgespeeld. Nergens liggen vaststelling voor van een objectieve derde die getuige zou zijn geweest van de feiten of die de verwondingen ten gevolge daarvan zou hebben vastgesteld. (...) Hoewel betrokkene er dus tegenover de sociale diensten in slaagt om over te komen als een slachtoffer (ze oogt hulpeloos, en depressief, heeft fysieke klachten (hoofdpijn en pijn over het hele lichaam)), zo blijkt uit de verschillende verslagen, doen de tegenstrijdigheden in haar verklaringen en bepaalde elementen van het dossier ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van haar verklaringen. Bijkomend ontbeert het aan objectieve vaststellingen die onomstotelijk kunnen aantonen dat de feiten van 05.04.2024 waarvan betrokkene beweert het slachtoffer te zijn geweest alsook de scheldpartijen en bedreigingen die zij aanhaalt wel degelijk hebben plaatsgevonden.”* Aldus verkeert de verzoekende partij wel degelijk in de mogelijkheid om te begrijpen waarom deze stukken *“niet in aanmerking”* werden genomen.

In de bestreden beslissing wordt eveneens rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij bij Samu Social verblijft (*“Mevrouw zou thans opgevangen worden door SamuSocial”*) doch wordt gemotiveerd, het weze herhaald, *“Hoewel betrokkene er dus tegenover de sociale diensten in slaagt om over te komen als een slachtoffer (ze oogt hulpeloos, en depressief, heeft fysieke klachten (hoofdpijn en pijn over het hele lichaam)), zo blijkt uit de verschillende verslagen, doen de tegenstrijdigheden in haar verklaringen en bepaalde elementen van het dossier ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van haar verklaringen. Bijkomend ontbeert het aan objectieve vaststellingen die onomstotelijk kunnen aantonen dat de feiten van 05.04.2024 waarvan betrokkene beweert het slachtoffer te zijn geweest alsook de scheldpartijen en bedreigingen die zij aanhaalt wel degelijk hebben plaatsgevonden en volstaan de voorgelegde uittreksels niet om aan te tonen dat betrokkene effectief economisch werd uitgebuit door mijnheer M. (...). Van de klap die I. (...) van mijnheer M. (...) zou hebben gekregen, ligt geen enkel bewijs voor. Het kind zou volgens de psycholoog bepaalde geweldplegingen door de heer M. (...) aanhalen tijdens de consultaties, doch er kan niet uitgesloten worden dat deze hem door zijn moeder zijn ingepraat te meer nu blijkt dat mevrouw zelf ongeloofwaardige verklaringen aflegt.”* Door erop te wijzen dat de missie van Samu Social erin bestaat sociale noodhulp te bieden en de strijd aan te gaan tegen uitsluiting, dat het gaat om noodhulp bieden aan daklozen in de straten van Brussel en een menswaardige relatie herstellen en begeleiding aanbieden om weg te raken van de straat en te betogen dat de levensomstandigheden er notoir moeilijk zijn, waardoor het verblijf ook van nature uit tijdelijk dient te blijven en dringend is, omwille van het feit dat de opvang soms onmenswaardig kan zijn, dat voor de arbeidsrechtbank het verblijf in Samu Social automatisch gelijkgesteld wordt aan een acute staat van nood, dat het geen betoog behoeft dat niemand zich vrijwillig in dergelijke menonwaardige levensomstandigheden installeert, *a fortiori* met een minderjarig kind, dat het vluchten naar een dergelijke organisatie die dringende opvang biedt aan daklozen dus een zeer concrete aanwijzing is van de noodsituatie waarin zij zich bevond en van de hoogdringendheid van een tijdelijke oplossing, toont de verzoekende partij geenszins aan dat uit haar loutere verblijf aldaar – waarbij nog dient vastgesteld te worden dat uit de verklaringen van mevrouw C. bleek dat zij de verzoekende partij en haar zoon op straat aantrof in onverzorgde staat en de verzoekende partij aan deze dame verklaarde dat zij reeds enkele dagen op straat leefden – kan afgeleid worden dat zij zich voorafgaand haar verblijf aldaar bevond in de door haar geschetste situatie van huiselijk geweld. Zij maakt door het wijzen op het verblijf in Samu Social, mede gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, niet aannemelijk dat zij zich in een noodsituatie bij gebrek aan een veilige thuissituatie bevond omwille van het bestaan van huiselijk geweld. Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet gevolgd worden dat in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar het verblijf in Samu social. Waar zij meent dat niet verwezen wordt naar de aanleiding hiertoe, kan zij niet gevolgd worden, nu de door haar beweerde aanleiding huiselijk geweld betreft en uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt waarom dit niet als aangetoond wordt beschouwd. De verzoekende partij toont voorts niet aan waarom in de bestreden beslissing diende verwezen te worden naar de context van een dergelijk dringende opvang in extreme levensomstandigheden. Hierbij stelt de Raad overigens nog vast dat

de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen en geenszins aantoonst dat de omstandigheden dermate erg zijn dat niemand zich er vrijwillig zou installeren.

Waar de verzoekende partij betreffende het medisch attest, na het citeren van de door haar verklaarde actuele klachten zoals opgenomen in het attest, betoogt dat het dan ook volledig incorrect is om aan te geven dat het attest geen fysieke verwondingen aanduidt en zich alleen op de verklaringen van de verzoekende partij grondt, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat het attest geen fysieke verwondingen 'aanduidt', doch wel dat het medisch verslag stelt dat er geen recente verwondingen konden worden 'vastgesteld'. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden dat het volledig incorrect is om aan te geven dat het attest geen fysieke verwondingen aanduidt en zich alleen op de verklaringen van de verzoekende partij grondt, nu de afbeelding in het verzoekschrift waarop de verzoekende partij zich baseert om voormelde kritiek te uiten, net de vermelding in het medisch attest betreft van de klachten zoals omschreven door de verzoekende partij zelf en dus niet de fysieke vaststellingen van de arts. Voorts blijkt uit het medisch attest van dokter B. dat zich in het administratief dossier bevindt, dat uit het fysieke onderzoek blijkt dat er sprake is van oude letsels. De verwijzing – door het opnemen aldus van een afbeelding hiervan in het verzoekschrift – naar de door haar bij de arts verklaarde klachten, is niet dienstig om aan te tonen dat haar verwondingen volledig overeenkomen met het geweld van het laatste incident. In zoverre de verzoekende partij zou wensen te wijzen op de vaststellingen tijdens het fysieke onderzoek door de arts en betoogt dat de vastgestelde verwondingen volledig overeenkomen met het geweld van het laatste incident, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij met dit betoog geenszins de pertinente motieven *“Nergens liggen vaststelling voor van een objectieve derde die getuige zou zijn geweest van de feiten of die de verwondingen ten gevolge daarvan zou hebben vastgesteld. Zelfs het medisch verslag van dr. B. (...) stelt dat er geen recente verwondingen konden worden vastgesteld. Er werd een oud letsel rechts bovenaan de rug van mevrouw vastgesteld, doch het verslag linkt zulks niet expliciet aan de door mevrouw beweerde feiten. Bovendien werd dit verslag opgesteld op 18.04.2024, ofwel bijna twee weken nadat de beweerde feiten van 05.04.2024 zich zouden hebben voorgedaan. Dit terwijl mevrouw daags na deze feiten het huis zou hebben verlaten en opgevangen zou zijn geweest door een derde. Waarom zij niet meteen de verwondingen die zij als gevolg daarvan heeft opgelopen heeft laten vaststellen en niet meteen klacht is gaan indienen bij de politie wordt door betrokkene niet geduid.”* weerlegt of ontkracht, zodat zij niet aantoonst dat het medisch attest foutief of onzorgvuldig werd beoordeeld en dat het wel degelijk het door haar beweerde ondergane geweld uitgaande van haar ex-partner dhr. M. kan aantonen.

Waar de verzoekende partij benadrukt dat zij aanbevolen werd zich naar een dokter te begeven om haar verhaal te doen en verder advies te krijgen over mogelijke professionele bijstand, dat een medisch attest per definitie geen gewag maakt van de gehele inhoud van de consultatie die de verzoekende partij heeft gehad met de dokter, rekening houdend met de vertrouwelijkheid van dergelijke informatie, dat het enige dat de arts in een attest kan neerschrijven rekening houdt met de objectieve zichtbare verwondingen, waaraan zij *a priori* niet leed, behalve hoofdpijn, aangezien zij zeer duidelijk aangaf hoe zij voor het merendeel slachtoffer was van psychologisch, administratief en financieel geweld, dat zij zich bij de arts begaf ten gevolge van het laatste gewelddadig incident van begin april, dat meerdere dagen voor de afspraak bij de dokter plaatsvond en dus onmogelijk nog sporen kon nalaten op haar lichaam en de heer M. tijdens dit incident haar zoon had geslagen en niet haar, doch wel tegen de muur geduwd, dat het in deze context dan ook logisch is dat het medisch attest geen gewag maakt van objectief zichtbare verwondingen, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij zichzelf lijkt tegen te spreken, nu zij elders in het verzoekschrift aangeeft, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat het volledig incorrect is aan te geven dat het medisch attest geen fysieke verwondingen aanduidt. Bovendien blijkt niet dat het geen geloof hechten aan de verklaarde hoofdpijn, het zich voordoen van de door haar verklaarde incidenten en van het psychologisch, administratief en financieel geweld gebaseerd is op het feit dat dit niet geattesteerd wordt in een medisch attest van een arts, doch enkel dat het door de verzoekende partij voorgelegde medisch attest *“stelt dat er geen recente verwondingen konden worden vastgesteld. Er werd een oud letsel rechts bovenaan de rug van mevrouw vastgesteld, doch het verslag linkt zulks niet expliciet aan de door mevrouw beweerde feiten. Bovendien werd dit verslag opgesteld op 18.04.2024, ofwel bijna twee weken nadat de beweerde feiten van 05.04.2024 zich zouden hebben voorgedaan. Dit terwijl mevrouw daags na deze feiten het huis zou hebben verlaten en opgevangen zou zijn geweest door een derde. Waarom zij niet meteen de verwondingen die zij als gevolg daarvan heeft opgelopen heeft laten vaststellen en niet meteen klacht is gaan indienen bij de politie wordt door betrokkene niet geduid.”* Betreffende de stelling dat zij zich bij de arts begaf ten gevolge van het laatste gewelddadig incident van begin april, dat meerdere dagen voor de afspraak bij de dokter plaatsvond en dus onmogelijk nog sporen kon nalaten op haar lichaam en de heer M. tijdens dit incident haar zoon had geslagen en niet haar, doch wel tegen de muur geduwd, dat het in deze context dan ook logisch is dat het medisch attest geen gewag maakt van objectief zichtbare verwondingen, weerlegt zij geenszins de hiervoor vermelde pertinente motieven dat het verslag werd opgesteld bijna twee weken na de beweerde feiten en niet geduid wordt waarom zij niet meteen de verwondingen die zij als gevolg daarvan had opgelopen heeft laten vaststellen.

Het loutere feit dat zij zich tot een arts wendde voor medisch advies en professionele opvolging en dat de arts een vertrouwenspersoon is, kan geenszins aantonen dat zij zich in een noodsituatie bevond, nog minder dat zij daadwerkelijk slachtoffer werd van de door haar verklaarde incidenten en zij een gevoel had van gevaar en psychologisch en fysiek leed ervoer dat gelinkt was aan huisgeweld vanwege haar ex-partner. Hetzelfde kan gesteld worden voor het opzoeken van psychologische bijstand. Het louter feit dat zij zich tot een psycholoog wendde, kan geenszins aantonen dat zij zich in een wanhopige situatie bevond ten gevolge van geweld.

Daarnaast wordt het feit dat haar verklaringen in het medisch attest worden weergegeven de verzoekende partij niet tegengeworpen, noch gesteld dat de arts zich hierop baseert, doch wordt er enkel op geduid dat het verslag het (bij fysiek onderzoek vastgestelde) oud letsel niet expliciet linkt aan de door de verzoekende partij beweerde feiten.

De Raad herhaalt dat niet blijkt dat het geen geloof hechten aan de verklaarde hoofdpijn, het zich voordoen van de door haar verklaarde incidenten en van het psychologisch, administratief en financieel geweld gebaseerd is op het feit dat dit niet geattesteerd wordt in een medisch attest van een arts, alsook dat uit het feit dat men zich tot een arts wendt voor medisch advies en professionele opvolging niet *ipso facto* blijkt dat men zich in een noodsituatie bevindt, noch minder dat men daadwerkelijk slachtoffer is van geweld, zodat de verzoekende partij niet verduidelijkt waarom de verwerende partij rekening diende te houden, niet enkel met de inhoud van het medisch attest, maar ook de achterliggende context.

Door voorts enkel te wijzen op het feit dat zij een aanwezigheidsattest heeft voorgelegd van CPVCF, te wijzen op de missie en taken van deze organisatie en te beweren dat men, gelet op deze missie en taken, geen andere reden heeft om CPVCF te contacteren buiten het feit dat men slachtoffer is van huiselijk geweld, dat het aanwezigheidsattest van een dergelijke organisatie die haar situatie op de voet volgt ten gevolge van haar signalisatie van geweld dan ook opnieuw de zoveelste aanwijzing is van het bestaan van een nood- en gewelddadige situatie thuis waarvan zij en haar minderjarige zoon slachtoffer zijn, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat voor de feiten die in de verslagen van de sociale diensten worden vermeld steeds wordt verwezen naar de verklaringen van mevrouw. Noch de sociaal assistenten, noch de psycholoog, noch mevrouw C. (...) M.A. waren getuigen van de feiten die zich tussen mevrouw en de heer M. (...) zouden hebben afgespeeld. Nergens liggen vaststelling voor van een objectieve derde die getuige zou zijn geweest van de feiten of die de verwondingen ten gevolge daarvan zou hebben vastgesteld. (...) Hoewel betrokkene er dus tegenover de sociale diensten in slaagt om over te komen als een slachtoffer (ze oogt hulpeloos, en depressief, heeft fysieke klachten (hoofdpijn en pijn over het hele lichaam)), zo blijkt uit de verschillende verslagen, doen de tegenstrijdigheden in haar verklaringen en bepaalde elementen van het dossier ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van haar verklaringen. Bijkomend ontbeert het aan objectieve vaststellingen die onomstotelijk kunnen aantonen dat de feiten van 05.04.2024 waarvan betrokkene beweert het slachtoffer te zijn geweest alsook de scheldpartijen en bedreigingen die zij aanhaalt wel degelijk hebben plaatsgevonden.”* De verzoekende partij toont niet aan dat het willen overkomen als een slachtoffer van huiselijk geweld – terwijl dit in feite niet zo is – geen reden zou kunnen zijn, gelet op hun missie en hun taken, om CPVCF te contacteren. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing op geen enkel moment de indruk geeft dat de verwerende partij begrijpt wat CPVCF exact inhoudt en hoe zij zich nooit tot deze organisatie zou hebben gewend indien zij niet het slachtoffer was geweest van het aangehaalde huisgeweld maar toont daarmee niet aan dat de verwerende partij niet weet wat deze organisatie inhoudt, nog minder dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met of op foutieve of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld over de informatie die kan blijken uit het aanwezigheidsattest bij CPVCF, waarbij zij er aldus onder meer op wijst dat uit de verslagen blijkt dat de verzoekende partij er in slaagt tegenover sociale diensten om ‘over te komen’ als een slachtoffer doch dat de tegenstrijdigheden in haar verklaringen en andere elementen ernstige twijfels doen rijzen over de waarachtigheid van haar verklaringen.

Gelet op wat voorafgaat, waarbij de Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij onvoldoende aantoont dat de door haar geschetste incidenten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan en dat er sprake is van administratief, economisch en partnergeweld en dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat er incidenten waren doch dat deze niet gekwalificeerd worden als huiselijk geweld, doch wel wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij er niet in geslaagd is aan te tonen dat er sprake is van ook maar enige vorm van geweld uitgaande van haar ex-echtgenoot, is ook het betoog van de verzoekende partij dat zij de moed vond om een klacht neer te leggen bij de politiediensten ten aanzien van haar ex-partner die zich schuldig maakt aan huisgeweld waarbij zij verwijst naar haar uiteenzetting over de moeilijkheid en complexiteit van een dergelijke stap voor slachtoffers van vernederend geweld die nooit aangemoedigd werden om hun eigen rechten te laten gelden en stelt dat in deze context het simpele neerleggen van de klacht, ongeacht de inhoud ervan, reeds een belangrijke aanwijzing is van een noodsituatie en van een gevolg van gevaar, bij gebrek aan een veilige thuishaven, waar er geweld wordt gebruikt, niet dienstig. Het louter neerleggen van een klacht toont de waarachtigheid van de erin vermelde verklaringen en het zich

voordoen van de verklaarde incidenten niet aan. Waar zij stelt dat de versie die zij geeft in de klacht op geen enkel moment wordt tegengesproken door andere documenten, wat de geloofwaardigheid ervan versterkt, dat hier op geen enkel moment in de bestreden beslissing rekening wordt mee gehouden, gaat zij volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat een aantal elementen in het dossier en tegenstrijdigheden het relaas van de verzoekende partij ondermijnen. Zo wordt onder meer specifiek betreffende de verklaringen van de verzoekende partij bij de politie in vergelijking met andere voorgelegde documenten – met name de verklaring van mevrouw C. – gesteld *“Verder wordt in de verklaring van mevrouw C. (...) M.A. gesteld dat zij betrokkene in het park Scheutbos te Sint-Jans-Molenbeek ontmoette. Mevrouw en haar zoontje waren uitgehongerd en niet proper. Betrokkene verklaarde tegen mevrouw C. (...) dat ze reeds meerdere dagen op straat sliepen. Mevrouw C. (...) ontfermde zich over mevrouw, bracht haar naar een hotel in de buurt en gaf haar de contactgegevens van het OCMW. Betrokkene zelf stelde echter tegenover de politie: “Le lendemain, j’ai pris tous les documents que je trouvais, document de mariage, document d’identité et je suis partie avec mon enfant. J’ai cherché la route avec ce que je me souvenais lorsque Jozef me déposait. Je me suis dirigé vers Bruxelles jusqu’au moment où j’ai croisé un couple qui était en voiture. J’étais sur la route assise par terre avec mon enfant entre mes jambes. La femme dans le couple m’a pris en voiture et m’a déposé à Bruxelles. Elle m’a payé un hôtel pour dormir le week-end. Elle m’a informé de l’existence du CPAS”* Die versie van de feiten verschilt aanzienlijk van de verklaring van mevrouw C. (...).”

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij bovendien geen enkele stap heeft gezet om zich te informeren over de stand van zaken van het politieel onderzoek en het verhoor van dhr. M., dat de analyse en onderzoeksplicht van de verwerende partij ernstig wordt nagelaten en de motivering hieromtrent ondermaats is, herhaalt de Raad dat het de verzoekende partij is die dient aan te tonen dat zij zich kan beroepen op de uitzonderingsgrond vermeld in artikel 42<sup>quater</sup>, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt de verzoekende partij hiertoe uitdrukkelijk uitgenodigd in het schrijven van 31 mei 2025 en dit als volgt: *“3. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijvende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.”* Het komt de verwerende partij toe deze bewijzen te beoordelen. Het komt de verzoekende partij die verblijfsrechtelijke aanspraken laat gelden toe om deze aanspraken met de vereiste overtuigingsstukken te onderbouwen en het is niet de taak van de verwerende partij om eventuele lacunes in de bewijsvoering op te vangen of om in de plaats van de verzoekende partij de vereiste overtuigingsstukken te verzamelen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het aanhalen van het feit dat er niet meteen naar de dokter werd gestapt en er niet meteen klacht werd ingediend dan ook negeren is dat men hier met een uiterst kwetsbaar profiel te maken heeft, met weinig kennis van het Belgisch systeem en de verschillende bevoegde instanties, dat dit nochtans duidelijk te merken is aan de verklaringen tijdens de klachtneerlegging waarbij zij aangeeft hoe zij, na het incident, in feite op straat was met haar minderjarige zoon en zij het advies kreeg om naar Samu Social te gaan en zo verder werd opgevolgd, dat in deze context het duidelijk is dat zij, redelijkerwijze, nooit de nodige stappen had kunnen nemen uit eigen beweging, dat het dan ook (onredelijk is), gezien de omstandigheden en haar kwetsbaar profiel, het tegenovergestelde van haar te verwachten, gaat zij eraan voorbij dat haar niet zozeer tegengeworpen wordt dat zij niet meteen naar de dokter en de politie ging, doch wel dat niet geduid wordt waarom zij dit niet deed. Het betreft overigens een bedenking in de bestreden beslissing van de verwerende partij waaraan geen verdere gevolgen gekoppeld worden. Immers wordt deze bedenking geuit naar aanleiding van de feiten die worden vermeld in de verslagen van de sociale diensten, de psycholoog, mevrouw C. en het medisch verslag van dokter B., doch wordt hieromtrent determinerend gemotiveerd dat de verslagen gebaseerd zijn op de verklaringen van de verzoekende partij, dat noch dat sociaal assistenten, noch de psycholoog, noch mevrouw C. getuige waren van de feiten die zich tussen de verzoekende partij en dhr. M. zouden hebben afgespeeld, dat nergens vaststellingen voorliggen van een objectieve derde die getuige zou zijn geweest van de feiten of die de verwondingen ten gevolge daarvan zou hebben vastgesteld, dat het medisch verslag van dokter B. stelt dat er geen recente verwondingen konden worden vastgesteld, dat er een oud letsel werd vastgesteld doch dat het verslag dit niet expliciet linkt aan de door de verzoekende partij beweerde feiten, dat verder gewezen moet worden op een aantal elementen in het dossier en tegenstrijdigheden die het relaas van de verzoekende partij sterk ondermijnen, dat hoewel de verzoekende partij er dus in slaagt tegenover de sociale diensten over te komen als een slachtoffer, zoals blijkt uit de verslagen, de tegenstrijdigheden in haar verklaringen en bepaalde elementen van het dossier ernstige twijfels doen rijzen over de waarachtigheid van haar verklaringen, dat het aan objectieve vaststellingen ontbreekt die onomstotelijk kunnen aantonen dat de feiten van 5 april 2024 waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn alsook de scheldpartijen en bedreigingen die zij aanhaalt wel degelijk hebben plaatsgevonden, dat ook van de klap die I. zou hebben gekregen geen bewijs voorligt, dat betreffende het aanhalen van geweld door het kind bij de psycholoog, niet kan uitgesloten worden dat deze verklaringen hem door de verzoekende partij zijn ingeprent te meer nu blijkt dat zij ongeloofwaardige verklaringen aflegt.

Met haar betoog dat het feit dat de attesten van organisaties naar haar verklaringen verwijzen op zich op geen enkele manier een argument is om de gehele inhoud en het bestaan, en aldus de bewijskracht, van dergelijke attesten te ondermijnen, dat het dan ook niet meer dan logisch is dat er in een dergelijke situatie wordt verwezen naar haar relaas, dat ook aanhalen dat professionelen waartoe de verzoekende partij zich wendde geen getuigen waren van de feiten, niet ernstig is, dat zij uiteraard geen getuige waren van de incidenten, aangezien huiselijk geweld steeds achter gesloten deuren gebeurt en de professionelen per definitie een opvolging bieden zonder rechtstreekse getuigen te zijn van de gebeurtenissen, dat dit trouwens hun objectiviteit als professionelen in het gedrang zou brengen, dat het feit dat zij geen getuigen waren van de incidenten hen niet ervan weerhoudt om, rekening houdend met hun specialiteiten en professionele opleiding, volledig in staat te zijn om concrete en gegronde bevindingen te maken over aspecten die zij kunnen vaststellen, na het diepgaand onderzoek van hun patiënt of begunstigde, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de vaststellingen van de verwerende partij dat 'voor de feiten die in de verslagen van de sociale diensten worden vermeld' steeds verwezen wordt naar de verklaringen van de verzoekende partij, dat noch de sociaal assistenten, noch de psycholoog, noch mevrouw C. getuige waren van de feiten die zich tussen de verzoekende partij en dhr. M. zouden hebben afgespeeld, dat nergens vaststellingen voorliggen van een objectieve derde die getuige zou zijn geweest van de feiten of die de verwondingen ten gevolge daarvan zou hebben vastgesteld en dat het medisch verslag van dokter B. stelt dat er geen recente verwondingen konden worden vastgesteld, dat er een oud letsel werd vastgesteld doch dat het verslag dit niet expliciet linkt aan de door de verzoekende partij beweerde feiten en dat het aan objectieve vaststellingen ontbreekt die onomstotelijk kunnen aantonen dat de feiten van 5 april 2024 waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn alsook de scheldpartijen en bedreigingen die zij aanhaalt wel degelijk hebben plaatsgevonden, dat ook van de klap die I. zou hebben gekregen geen bewijs voorligt. De verzoekende partij meent dat hoewel de professionelen geen getuigen waren van de incidenten zij, rekening houdend met hun specialiteiten en professionele opleiding, volledig in staat zijn om concrete en gegronde bevindingen te maken over aspecten die zij kunnen vaststellen, na het diepgaand onderzoek van hun patiënt of begunstigde, doch laat na om te duiden uit welke concrete en gegronde bevindingen van hun 'diepgaand onderzoek' – dat zij niet verder toelicht – dat verder zou gaan dan het luisteren naar en noteren van de verklaringen van de verzoekende partij en het vaststellen van de gemoedstoestand van de verzoekende partij, zou kunnen blijken dat de door de verzoekende partij verklaarde feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. Bovendien beperkt de verwerende partij zich in de bestreden beslissing niet tot de vaststelling dat de verslagen van de professionelen gebaseerd zijn op de verklaringen van de verzoekende partij, doch wordt er verder ook gewezen op een aantal elementen in het dossier en tegenstrijdigheden die het relaas van de verzoekende partij sterk ondermijnen en wordt gesteld dat hoewel de verzoekende partij er dus in slaagt tegenover de sociale diensten over te komen als een slachtoffer, zoals blijkt uit de verslagen, de tegenstrijdigheden in haar verklaringen en bepaalde elementen van het dossier ernstige twijfels doen rijzen over de waarachtigheid van haar verklaringen, dat het aan objectieve vaststellingen ontbreekt die onomstotelijk kunnen aantonen dat de feiten van 5 april 2024 waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn alsook de scheldpartijen en bedreigingen die zij aanhaalt wel degelijk hebben plaatsgevonden en dat ook van de klap die I. zou hebben gekregen geen bewijs voorligt.

Waar zij stelt dat het gebrek aan een objectieve derde eveneens weinig ernstig is, dat huiselijk geweld vaak achter gesloten deuren gebeurt, zonder getuigen en dat objectieve derden in zo'n gevallen niet bestaan, dat indien zij een derde had gevonden die aanvaardde een verklaring op te stellen betreffende het geweld waarvan zij slachtoffer is, de verwerende partij hoogstwaarschijnlijk het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring had aangehaald, dat er bijgevolg met zekerheid kan vastgesteld worden dat geen enkele verklaring van een derde ooit de buitensporige vereisten van de verwerende partij zou ontmoeten, beperkt zij zich tot loutere hypothetische beweringen. Zij toont niet aan dat er nooit sprake kan zijn van (objectieve) getuigen, noch dat vaststellingen – bijvoorbeeld van de verwondingen door geweld – door een objectieve derde nooit mogelijk zouden zijn.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij zich 'aldoende als jurisdictionele controle met procestechnieken positioneert' waarop zij onmogelijk een antwoord kan bieden en zich tegen kan verdedigen rekening houdend met het feit dat zij, in deze fase van de procedure, enkel de kans kreeg om een schriftelijke verdediging uit te voeren zonder zelfs enigszins te zijn geconfronteerd met de argumenten van de verwerende partij.

Gelet op de expliciete vermeldingen in het schrijven van 31 mei 2024, kan de verzoekende partij niet ernstig laten uitschijnen dat het de verwerende partij toekwam om, wanneer de verzoekende partij niet voldoende bewijzen voorlegt om haar situatie aan te tonen, nogmaals inlichtingen in te winnen bij de verzoekende partij. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, impliceert het hoorrecht niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtzoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid. Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de documenten die de verzoekende partij overmaakte. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt aldus dat de verwerende partij zich voldoende en zorgvuldig heeft geïnformeerd voor het nemen van de

bestreden beslissing. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (*cfr.* RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). De verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven derhalve niet afwentelen op de verwerende partij. De verzoekende partij toont niet aan dat de werkwijze van de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op wat voorafgaat toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de motivering van de verwerende partij niet alleen buitensporig getuigend van een machtsmisbruik is, maar bovendien de verdedigingsrechten schendt van haar die zich niet volwaardig heeft kunnen verdedigen tegen de almachtige positie van de verwerende partij, dat in deze context ook kan gesteld worden dat de schriftelijke kans die zij kreeg verre van voldoende is en de verwerende partij, rekening houdend met het type argument dat zij aanhaalt (tegenstrijdigheden), haar tenminste had moeten horen om bepaalde aspecten te verduidelijken, dat de hoorplicht werd geschonden.

Waar de verzoekende partij stelt betreffende de aanvraag tot schrapping geformuleerd door dhr. M. , dat niet anders dan vastgesteld kan worden dat de verwerende partij hier één versie van het verhaal kiest, namelijk de versie van de belager, zonder haar versie in acht te nemen, dat de aanvraag van schrapping omdat de belager zagezegd geen kennis had van waar de verzoekende partij verbleef dan ook weinig doorslaggevend is gezien hij precies de verantwoordelijke was van de noodsituatie en erop uit was om haar schade aan te richten, laat de verzoekende partij na toe te lichten wat haar versie van de feiten is omtrent de verklaring van dhr. M. op 14 februari 2024 waarbij hij de gemeente verzocht om haar te laten schrappen van het adres en hij niet wist waar de verzoekende partij was. Overigens blijkt uit het vervolg van de motieven dat ook niet zomaar uitgegaan wordt van de verklaring van de dhr. M. op 14 februari 2024 dat hij niet wist waar zij was op dat moment, doch dat ook wordt gewezen op het feit dat blijkens de gegevens van het administratief dossier de verzoekende partij aan de Franse autoriteiten verklaarde aldaar te verblijven vanaf 5 februari 2024 (en dit tot 5 april 2024) en dit dus zou impliceren dat zij twee maand in Frankrijk zou hebben verbleven. Bovendien maakt de verzoekende partij met haar voorgelegde stukken en haar betoog in haar verzoekschrift niet aannemelijk dat dhr. M. verantwoordelijk is voor de door haar verklaarde noodsituatie noch dat hij erop uit was om haar schade te berokkenen. Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet verduidelijkt op welke wijze het feit dat dhr. M. daadwerkelijk is overgegaan tot een verzoek tot haar ambtshalve schrapping zou kunnen wijzen op het fysiek en economisch geweld dat zij verklaarde te ondergaan.

Door louter te beweren, betreffende de bankoverschrijvingen van haar rekening naar de rekening van haar ex-partner, dat zij uiteraard in de onmogelijkheid verkeert om de context van dergelijke overschrijvingen te bewijzen en te stellen dat de bewijslast die de verwerende partij op haar schouders legt, buitensporig is, weerlegt de verzoekende partij de motieven *“Verder worden screenshots van de rekening van mevrouw overgemaakt waaruit blijkt dat gelden van haar rekening naar ene “j. (...)” (vermoedelijk haar echtgenoot) werden overgemaakt. Mevrouw zegt daarover dat zij haar inkomsten aan haar echtgenoot diende af te staan en dat hij zelf bedragen van haar rekening naar de zijne overschreef. Tegenover de politie verklaarde zij dat zij mijnheer M. (...) diende terug te betalen voor de kosten die hij had gemaakt om mevrouw “Belgische papieren” te doen bekomen. Ze stelt tegenover de politie dat mijnheer haar had gemeld dat indien iemand haar vroeg of mijnheer een oogje op haar rekening kon hebben, zij “ja” diende te antwoorden. Sedertdan zou mijnheer toegang hebben tot haar rekening en bedragen overschrijven. Tegenover het CIRé stelde ze echter dat mijnheer haar vroeg een document te ondertekenen zonder haar over de inhoud iets te zeggen. Er wordt niet ontkend dat er effectief bedragen zijn overgemaakt van betrokkene naar “j. (...)”, doch wie die stortingen heeft verricht en in welke context kan niet blijken uit de voorgelegde stukken. Het kan even goed zijn dat betrokkene zelf de verrichtingen heeft gedaan teneinde bij te passen in de gemeenschappelijke kosten van het huishouden. Er wordt niet aangetoond dat mijnheer M. (...) misbruik zou hebben gemaakt van de volmacht die betrokkene hem gaf.”* niet. Zij toont niet aan dat het onmogelijk is om de context van de overschrijvingen te bewijzen. Bovendien gaat zij eraan voorbij dat ook hier opnieuw wordt vastgesteld dat niet geheel overeenstemmende verklaringen worden afgelegd enerzijds bij de politie en anderzijds bij CIRé. Waar zij stelt dat de context van de overschrijvingen duidelijk is indien men kennis neemt van het administratief dossier, waartoe de verwerende partij toegang heeft, waarna zij citeert uit haar eigen verklaringen in het proces-verbaal, gaat zij er aan voorbij dat aldus net betreffende haar verklaringen wordt gesteld dat hoewel niet ontkend wordt dat er effectief bedragen werden overgemaakt van de verzoekende partij naar “j. (...)”, niet kan blijken uit de voorgelegde stukken wie de stortingen heeft verricht en in welke context, dat het evengoed kan zijn dat de verzoekende partij zelf de verrichtingen heeft gedaan teneinde bij te passen in de gemeenschappelijke kosten, dat de voorgelegde uittreksels niet volstaan om aan te tonen dat zij effectief economisch uitgebuit werd door dhr. M. Nu aan de verklaringen van de verzoekende partij geen geloof wordt gehecht en geen objectieve elementen voorliggen om de verklaringen van geweld en uitbuiting te

ondersteunen, en de verzoekende partij de motieven hieromtrent niet weerlegt, zoals blijkt uit wat voorafgaat, kan zij niet dienstig verwijzen naar haar eigen verklaringen in het dossier om te betogen dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij motiveert, de context van de overschrijvingen duidelijk is.

Door voorts louter te betogen dat er geen sprake is van een normale, vrijwillige bijdrage aan de kosten van een woning en het leven in haar hoofde, dat de bedragen hoger zijn dan 500 euro per maand, wat een normale bijdrage, rekening houdend met de capaciteiten van elke partner, volledig overschrijdt (765 euro in februari, 880 euro in januari, ...), toont de verzoekende partij dit – dat er geen sprake is van een normale bijdrage – niet *in concreto* aan. De verzoekende partij verduidelijkt immers niet wat haar ex-partner verdiende in die maanden, noch wat hun gemeenschappelijk bestedingspatroon was, nog minder blijkt dat zij dergelijke stukken heeft overgemaakt aan de verwerende partij.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat uit de overschrijvingen van haar rekening naar “j. (...)” zou blijken dat er sprake is van een verregaande controle en financieel en administratief geweld waarbij zij elke vrijheid ontnomen wordt, inclusief het zelf beheren van haar eigen inkomen.

Waar de verzoekende partij stelt dat dhr. M. zelfs de controle over de kinderbijslag van I. neemt, dat zijn kind niet is, waarbij verwezen wordt naar het proces-verbaal, dat dit volledig over het hoofd wordt gezien door de verwerende partij die nochtans over het hele dossier beschikt en specifiek de verklaringen van de sociale werker van Samu Social die duidelijk aangeeft hoe de kinderbijslag op de rekening van dhr. M. werd overgeschreven, dat dit ook duidelijk te merken is aan alle documenten betreffende de kinderbijslag die de gegevens van dhr. M. vermelden, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat dit volledig over het hoofd werd gezien door de verwerende partij, doch dat blijkt dat dit wordt vermeld in een brief van Samu Social, en dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de feiten die in de verslagen van de sociale diensten worden vermeld gebaseerd zijn op de verklaringen van de verzoekende partij en dat hoewel de verzoekende partij erin slaagt tegenover de sociale diensten om als slachtoffer over te komen, de tegenstrijdigheden in haar verklaringen en bepaalde elementen van het dossier ernstige twijfels doen rijzen over de waarachtigheid van haar verklaringen, dat het ontbeert aan objectieve vaststellingen die kunnen aantonen dat de scheldpartijen en bedreigingen die zij aanhaalt wel degelijk hebben plaatsgevonden en dat de voorgelegde uittreksels niet volstaan om aan te tonen dat de verzoekende partij effectief economisch werd uitgebuit door dhr. M. Hierbij stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoonst – en uit het administratief dossier niet blijkt – dat er enig objectief bewijsstuk voorlag waaruit blijkt dat dhr. M. de kinderbijslag ontving, nog minder dat dit door hem zou zijn aangevraagd en/of dat de overschrijving ervan op zijn bankrekening tegen de wil van of een overeenkomst met de verzoekende partij was, zodat de verzoekende partij niet aantoonst dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening zou hebben in haar beoordeling.

Waar zij betreffende Frankrijk stelt dat het feit dat zij zich op een gegeven moment in Frankrijk begaf, terwijl zij een verblijfskaart heeft in België, een duidelijk teken is dat zij bescherming nodig had en opzocht, waar het ook mogelijk was, dat in Frankrijk zij informatie gaven over de Belgische organisaties die bevoegd zijn voor slachtoffers van huisgeweld en dat zij terugkwam, kan zij niet gevolgd worden. Nergens uit blijkt dat de verzoekende partij naar Frankrijk vertrok om bescherming te zoeken omwille van het ondergaan van partnergeweld in België, noch dat Frankrijk informatie gaf over de Belgische organisaties die bevoegd zijn voor slachtoffers van huisgeweld waarna zij terugkwam. Integendeel, blijkt uit de door de verzoekende partij voorgebrachte stukken dat de verzoekende partij op 6 april 2024 – een dag nadat zij het verzoek om internationale bescherming had ingediend in Frankrijk – op straat ‘gevonden’ werd door mevrouw C. die haar doorverwees naar het OCMW. Met haar betoog weerlegt zij bovendien de motieven niet dat het indienen van het verzoek om internationale bescherming in Frankrijk op 5 april 2024 en haar verklaring aldaar in Frankrijk te verblijven sinds 5 februari 2024 zou impliceren dat zij twee maand in Frankrijk zou hebben verbleven, de namiddag van 5 april 2024 nog terug naar België zou zijn gereisd om dan tussen 16u en 17u blijkbaar ruzie te hebben met haar echtgenoot, dat daarbij dient opgemerkt te worden dat de afstand tussen Rijsel en Beringen bijna 200 km bedraagt en dat de verzoekende partij geen wagen bezit, dat de verzoekende partij teruggekeerd zou zijn op 5 april 2024 van Rijsel en in Beringen zou geweest zijn dan ook volledig ongelooftwaardig overkomt, dat noch in de verklaringen van Samu Social, noch in de brieven van CIRé enige melding wordt gedaan van deze asielaanvraag waardoor het niet uitgesloten is dat de verzoekende partij dit belangrijk element aan de sociale diensten verzweeg teneinde haar positie als slachtoffer te versterken.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de verwerende partij overgaat tot een uiterst subjectieve interpretatie en verdraaiing van de inhoud van de verslagen die allen aangeven hoe hulploos en depressief zij is en dat zij fysieke klachten heeft – en allen dezelfde versie zonder tegenstrijdigheden aanduiden – en door te beweren dat zij er in slaagt om zo over te komen bij de sociale diensten, dat met andere woorden de verwerende partij de vrijheid neemt om haar gedrag en de verslagen vrij te interpreteren naar haar subjectieve mening en haar bewust een negatieve bedoeling toeschrijft, zonder dat hiervoor enige grond is, dat haar gedrag en haar verschillende verklaringen die in de verschillende attesten te vinden zijn nochtans op geen enkel moment op deze negatieve bedoeling wijzen, waarna zij de verklaring van een sociale werker van Samu Social citeert, gaat zij eraan voorbij dat het niet gaat om een interpretatie en verdraaiing van de inhoud

van de verslagen van de sociale diensten, doch wel om het duiden dat in deze verslagen betreffende de feiten wordt verwezen naar de verklaringen van de verzoekende partij en dat noch de sociale diensten, noch de psycholoog getuigen waren van de feiten. Er wordt daarnaast erkend dat de verzoekende partij overkomt bij de sociale diensten als een slachtoffer, daar ze hulploos en depressief oogt en fysieke klachten heeft, doch gemotiveerd dat omwille van tegenstrijdigheden in haar verklaringen en bepaalde elementen van het dossier er ernstige twijfels zijn bij de waarachtigheid van haar verklaringen en het voorts aan objectieve vaststellingen ontbreekt die onomstotelijk kunnen aantonen dat de feiten van 5 april 2024 waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn alsook de scheldpartijen en bedreigingen zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. Er is dus wel degelijk een grond – en dus niet kennelijk onredelijk – om te stellen dat er ernstige twijfels zijn bij de waarachtigheid van haar verklaringen en omtrent haar gedrag te stellen dat zij er *“in slaagt om over te komen als een slachtoffer”*. Het feit dat in de verschillende attesten zelf niet gewezen wordt op een negatieve bedoeling, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Er wordt immers gemotiveerd waarom, niettegenstaande uit de verslagen blijkt dat geoordeeld wordt dat de verzoekende partij een slachtoffer is, deze rapporten niet zonder meer kunnen worden aangenomen als bewijs van de feiten en waarom er ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van de verklaringen van de verzoekende partij opgenomen in die verslagen.

Door louter te stellen dat het geweld zelfs bevestigd werd door haar zesjarige zoon die het geweld meteen ter sprake bracht bij de psycholoog zonder dat zijn moeder hierbij aanwezig was, weerlegt zij geenszins het pertinente motief hieromtrent dat van de klap die haar kind zou gekregen hebben geen enkel bewijs voorligt, dat het kind volgens de psycholoog bepaalde geweldplegingen door dhr. M. zou aanhalen tijdens de consultaties doch niet kan uitgesloten worden dat deze hem door zijn moeder, de verzoekende partij, zijn ingeprent te meer nu blijkt dat de verzoekende partij zelf ongeloofwaardige verklaringen aflegt. De afwezigheid van de verzoekende partij bij de consultatie bij de psycholoog, sluit niet uit dat de verzoekende partij vooraf op haar zoon heeft ingesproken.

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet gevolgd worden dat de combinatie van al deze aanwijzingen maken dat de aantijgingen van huiselijk geweld voldoende geloofwaardig zijn en de toepassing van de uitzonderingsgrond veroorzaken. Zij toont niet aan dat de verwerende partij buitensporig, onevenredig en kennelijk onredelijk te werk is gegaan door de aantijgingen van partnergeweld af te breken ondanks alle elementen van het dossier en de bovenstaande argumenten.

Met haar betoog toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de verwerende partij op grond van de voorliggende stukken de context verkeerd, onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke of onevenredige wijze geïnterpreteerd heeft.

3.9. Betreffende haar persoonlijke situatie in België wijst de verzoekende partij op de elementen waarmee de verwerende partij conform artikel 42<sup>quater</sup> van de Vreemdelingenwet rekening moet houden en stelt zij dat zij sinds 3 november 2023 in België verblijft en aldus reeds een verblijf van bijna een jaar heeft, dat haar minderjarige zoon slechts zes jaar oud is en naar school gaat in België, dat hij zich niets van Guinee herinnert en leert lezen, schrijven en tellen in België, dat hij zijn schoolparcours begon in België en vertrouwd is met het Europese, en meer specifiek, Belgische schoolgebeuren, dat de schoolgang voor hem van groot belang is om structuur en stabiliteit te verkrijgen in een huisgeweldsituatie, waar hij zelf al slachtoffer werd van klappen uitgedeeld door dhr. M., dat het onderbreken van een dergelijk schoolparcours, in het bijzonder doorheen het jaar een buitensporige schade zou berokkenen aan I. die zich hier volledig aan heeft aangepast, dat in die zin het neergelegde schoolattest veel meer is dan wat de verwerende partij wil laten uitschijnen en de motivering in de bestreden beslissing betreffende dit document verre van voldoende is, dat zij ook een arbeidsovereenkomst neerlegt die in eerste instantie tijdelijk was en uiteindelijk van onbepaalde duur werd, dat deze stabiliteit en financiële onafhankelijkheid dient te worden aangemoedigd en in rekening worden gebracht, dat zij op geen enkel moment wenste een last te worden voor het Belgische sociale systeem en hard werkte om de financiële uitgaven van haar en haar zoon zelf te dekken, dat het feit dat de verwerende partij stelt dat dit een precaire werkgelegenheid is met een laag inkomen dan ook onbegrijpelijk is en onredelijk is rekening houdend met de situatie, dat een werkgelegenheid als deze in tegenstelling tot wat de verwerende partij tracht aan te tonen een bewijs van integratie is en van deelname aan de Belgische economie en gemeenschap, dat deze professionele activiteit getuigt van een verregaande integratie in de Belgische samenleving en een perfecte beheersing van de lokale taal, alsook een sociaal leven dat dient te worden beschermd door artikel 8 van het EVRM, dat haar moeite voldoende wordt aangetoond met de verschillende inschrijvingen bij Actiris, VDAB en andere instanties, waarvan de documenten werden neergelegd. De verzoekende partij meent dat gelet op al deze elementen die duidelijk wijzen op een volwaardige en diepe integratie in België, de evaluatie van de verwerende partij in de bestreden beslissing volledig ongegrond is, dat de motivering inadequaat is en duidelijk blijkt dat zij gezien het antwoord op de brief en de elementen waarvan zij kennis had, haar diende te horen om zich een preciezer beeld te kunnen vormen van de situatie en dat indien zij een volwaardig hoorrecht had gekregen, zij de kans kon hebben een volledig beeld van haar situatie te geven.

Betreffende de elementen waarmee conform artikel 42<sup>quater</sup>, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

*“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42<sup>quater</sup>, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Mevrouw zou blijkens het verslag van haar psycholoog neerslachtig zijn en zou lijden aan slapeloosheid. Ze zou een lange psychologische opvolging vereisen. Die opvolging wordt echter niet geconcretiseerd (behandeling, frequentie, reeds gemaakte vervolgafspraken). Bovendien moet vastgesteld worden dat mevrouw thans tewerkgesteld is met een contract van onbepaalde duur. Aldus is het niet onredelijk te stellen dat haar psychische toestand haar niet belet op relatief normale wijze te functioneren en de dagtaak aan te vatten, waardoor het dus ook niet onredelijk is om te stellen dat deze toestand niet ernstig genoeg is om het behoud van haar verblijfsrecht te rechtvaardigen.*

*Mevrouw zou ook bekommernissen omtrent het psychisch welzijn van haar zoontje aan haar psycholoog hebben meegedeeld. Doch er wordt niets omtrent een concrete diagnose of een te volgen behandeling overgemaakt. Betrokkenen verblijven sedert 03.11.2023 (binnenkomststempel) in België, dus nog géén jaar, wat een zéér korte periode is.*

*Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijven, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moeten hebben met de Guineese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Hoe dan ook doet betrokkene zelf geen elementen gelden met betrekking tot de mate waarin zij en haar zoon banden hebben met haar herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.*

*Betrokkene is vanaf 30.07.2024 tewerkgesteld voor GROUP F als poetsvrouw in verschillende hotels. Het gaat hier hoe dan ook om een zéér prille tewerkstelling die bovendien beperkt is van aard (25 uur / week) en met een bescheiden inkomen (16,2545 euro per uur). Betrokkene heeft thans geen vast adres (ambtshalve afvoering op 18.07.2024). Het is dan nog maar zozeer de vraag of zij met deze beperkte tewerkstelling in staat zal zijn om een eigen woning te bekostigen en te voorzien in haar eigen levensonderhoud en dat van haar zoontje. Het is zonder meer positief dat ze tewerkgesteld is, echter, volstaat dit gelet op de zeer korte verblijfsduur in België, het gebrek aan familiale banden met ons land, het gebrek aan elementen die erop wijzen dat betrokkene op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd zou zijn en het feit dat betrokkene thans niet over een eigen woning beschikt niet om tot het behouden van haar verblijfsrecht te nopen. Indien betrokkene meent louter op basis van deze tewerkstelling een verblijfsrecht te kunnen claimen, dan staat het haar vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet haar dat niet.*

*Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van de huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.*

*Haar zoontje is sedert 16.05.2024 ingeschreven in de kleuterklassen van het Athenée Royal Gatti de Gamond. Daarvoor liep hij school te Beringen. Echter vormt zulks evenmin een bewijs van culturele of sociale integratie.*

*Kinderen zijn tot 18 jaar leerplichtig in België. Betrokkene voldoet hiermee dus slechts aan de vigerende regels. Zoals hierboven reeds werd aangegeven is er geen minimum aan relatie meer tussen betrokkene en haar zoontje enerzijds en tussen de Belgische referentiepersoon anderzijds. Volgens de heer M. (...) zou betrokkene familie hebben in Wallonië, doch zijzelf maakt geen gewag van enig familielid dat in het Rijk zou verblijven. Deze beslissing raakt niet aan de gezinscel die mevrouw met haar zoontje vormt. Zowel haar verblijf als dat van haar zoontje wordt ermee beëindigd.*

*Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene en haar zoontje heden te beëindigen.”*

Met haar betoog dat zij sinds 3 november 2023 in België verblijft en aldus reeds een verblijf van bijna een jaar heeft en dat haar minderjarige zoon slechts zes jaar oud is en naar school gaat in België, beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van de door de verwerende partij gekende elementen waarmee, zoals blijkt uit wat voorafgaat, rekening werd gehouden in de bestreden beslissing, doch weerlegt zij voormelde motieven niet. Ook met de loutere stelling dat haar kind zijn schoolparcours begon in België – wat overigens een loutere bewering betreft – weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet.

Waar zij omtrent de scholing van haar kind stelt dat hij zich niets herinnert van Guinee beperkt zij zich tot een loutere bewering. Waar zij stelt dat hij leert lezen, schrijven en tellen in België, moet vastgesteld worden dat

de zoon van de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet begonnen was in de lagere school, minstens liggen hiervan geen stukken voor. Uit het attest van 4 juni 2024 blijkt dat de zoon ingeschreven was voor het schooljaar 2023-2024 voor de kleuterklas. Bovendien blijkt uit dit attest dat de zoon de lessen volgde sinds 20 november 2023 doch sinds 19 februari 2024 niet meer aanwezig is geweest op school, zodat de verzoekende partij bezwaarlijk kan stellen dat haar zoon vertrouwd is met het Europese, en meer specifiek, Belgische schoolgebeuren, dat de schoolgang voor hem van groot belang is om structuur en stabiliteit te verkrijgen in een huisgeweldsituatie, waar hij zelf al slachtoffer werd van klappen uitgedeeld door dhr. M., dat het onderbreken van een dergelijk schoolparcours, in het bijzonder doorheen het jaar een buitensporige schade zou berokkenen aan I. die zich hier volledig aan heeft aangepast, dat in die zin het neergelegde schoolattest veel meer is dan wat de verwerende partij wil laten uitschijnen en de motivering in de bestreden beslissing betreffende dit document verre van voldoende is, waarbij nog bijkomend dient vastgesteld te worden dat ook niet dienstig kan verwezen worden naar het belang van structuur en stabiliteit voor kinderen in een huisgeweldsituatie, waar hij zelf al slachtoffer werd van klappen uitgedeeld door dhr. M., nu, zoals blijkt uit wat voorafgaat, deze feiten niet worden aangetoond en de verklaringen hieromtrent door de verzoekende partij niet geloofwaardig kunnen worden geacht en de verzoekende partij er niet in slaagt de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing te weerleggen of ontkrachten.

Waar zij betoogt dat zij ook een arbeidsovereenkomst neerlegt die in eerste instantie tijdelijk was en uiteindelijk van onbepaalde duur werd, dat deze stabiliteit en financiële onafhankelijkheid dient te worden aangemoedigd en in rekening worden gebracht, dat zij op geen enkel moment wenste een last te worden voor het Belgische sociale systeem en hard werkte om de financiële uitgaven van haar en haar zoon zelf te dekken, dat het feit dat de verwerende partij stelt dat dit een preciaire werkgelegenheid is met een laag inkomen dan ook onbegrijpelijk is, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij niet ontkent dat het een prille tewerkstelling is die beperkt is van aard en met een bescheiden inkomen. Daarnaast stelt de Raad vast dat de verwerende partij erkent dat het positief is dat zij tewerkgesteld is. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is zich af te vragen of de verzoekende partij (die op dat ogenblik niet over een vast adres beschikt) met deze beperkte tewerkstelling in staat zal zijn om een eigen woning te bekostigen en te voorzien in haar eigen levensonderhoud en dat van haar zoon te stellen dat haar tewerkstelling niet volstaat om haar verblijfsrecht te behouden gelet op *“op de zeer korte verblijfsduur in België, het gebrek aan familiale banden met ons land, het gebrek aan elementen die erop wijzen dat betrokkene op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd zou zijn en het feit dat betrokkene thans niet over een eigen woning beschikt”*. Zij meent nog dat de stelling van de verwerende partij onredelijk is ‘rekening houdend met de situatie’ doch licht niet toe over welke situatie zij het heeft. In zoverre zij doelt op de situatie van partnergeweld, herhaalt de Raad dat uit de bestreden beslissing blijkt dat een dergelijke situatie niet onomstotelijk wordt aangetoond en de verzoekende partij er niet in slaagt de motieven hieromtrent te weerleggen of te ontkrachten.

Er wordt voorts niet ontkend dat een tewerkstelling een bewijs is van deelname aan de Belgische economie en gemeenschap, doch weerlegt de verzoekende partij hiermee de motieven dat haar tewerkstelling niet volstaat om haar verblijfsrecht te behouden gelet op *“op de zeer korte verblijfsduur in België, het gebrek aan familiale banden met ons land, het gebrek aan elementen die erop wijzen dat betrokkene op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd zou zijn en het feit dat betrokkene thans niet over een eigen woning beschikt”* niet. Hoewel de verzoekende partij aldus een deelname aan de Belgische economie heeft aangetoond, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat zij op sociaal en cultureel vlak zou geïntegreerd zijn. Door louter te poneren dat deze professionele activiteit getuigt van een verregaande integratie in de Belgische samenleving en een perfecte beheersing van de lokale taal, alsook een sociaal leven dat dient te worden beschermd door artikel 8 van het EVRM, toont zij dit niet aan. Uit het louter voorleggen van arbeidsovereenkomsten en uit het feit dat zij moeite heeft gedaan om een tewerkstelling te bekomen, blijken geen andere elementen dan de (de wil tot) deelname aan de Belgische economie.

Door enkel te poneren dat al deze elementen duidelijk wijzen op een volwaardige en diepe integratie in België toont zij aan dat zij het oneens is met de verwerende partij, doch slaagt zij er niet in *in concreto* de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten en toont zij niet aan dat de evaluatie van de verwerende partij in de bestreden beslissing volledig ongegrond is en dat de motivering inadequaat is.

Waar zij nog stelt dat het duidelijk is dat de verwerende partij, gezien het antwoord op de brief en de elementen waarvan zij kennis had, haar diende te horen om zich een preciezer beeld te kunnen vormen van de situatie, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij uitdrukkelijk de kans kreeg om haar humanitaire elementen naar voren te brengen. Zij werd hiertoe uitdrukkelijk uitgenodigd in het schrijven van 31 mei 2025 en dit als volgt: *“In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.”*

Aldus blijkt dat de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om voor het nemen van de bestreden beslissing nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat er elementen zijn die zich verzetten tegen het beëindigen van haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 42<sup>quater</sup>, §1 en §4 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat zij niet mondeling gehoord werd doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Immers is het in het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, enkel vereist dat de verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, impliceert het hoorrecht niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtzoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de documenten die de verzoekende partij overmaakte.

De verzoekende partij toont bovendien niet aan, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, dat indien zij mondeling werd gehoord, zij nog relevante informatie had kunnen bijbrengen die een ander licht had kunnen werpen op de beoordeling van de verwerende partij van de humanitaire elementen in haar hoofd en die van haar zoon.

In zoverre de verzoekende partij met een preciezer beeld van de situatie opnieuw zou wensen te wijzen op de situatie van partnergeweld, verwijst de Raad naar wat hieromtrent werd gesteld in punt 3.8.

De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook niet aan dat zij geen volwaardig hoorrecht heeft gekregen of dat indien zij een – volgens haar – volwaardig hoorrecht had gekregen, zij een volledig beeld van haar situatie had kunnen geven die tot een andere beoordeling had kunnen leiden.

3.10. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 42<sup>quater</sup> van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van het beginsel '*audi alteram partem*', het vertrouwensbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en/of de rechten van de verdediging, of het bestaan van machtsmisbruik aannemelijk. Ook een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Ter volledigheid wijst de Raad in dit licht nog op wat volgt:

3.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.  
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoekende partij betoogt in het licht van artikel 8 van het EVRM enkel dat haar professionele activiteit getuigt van een sociaal leven dat dient beschermd te worden door voormelde bepaling.

In de bestreden beslissing wordt over het professioneel leven van de verzoekende partij gemotiveerd als volgt:

*“Betrokkene is vanaf 30.07.2024 tewerkgesteld voor GROUP F als poetsvrouw in verschillende hotels. Het gaat hier hoe dan ook om een zéér prille tewerkstelling die bovendien beperkt is van aard (25 uur / week) en met een bescheiden inkomen (16,2545 euro per uur). Betrokkene heeft thans geen vast adres (ambtshalve afvoering op 18.07.2024). Het is dan nog maar zozeer de vraag of zij met deze beperkte tewerkstelling in staat zal zijn om een eigen woning te bekostigen en te voorzien in haar eigen levensonderhoud en dat van haar zoontje. Het is zonder meer positief dat ze tewerkgesteld is, echter, volstaat dit gelet op de zeer korte verblijfsduur in België, het gebrek aan familiale banden met ons land, het gebrek aan elementen die erop wijzen dat betrokkene op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd zou zijn en het feit dat betrokkene thans niet over een eigen woning beschikt niet om tot het behouden van haar verblijfsrecht te nopen. Indien betrokkene meent louter op basis van deze tewerkstelling een verblijfsrecht te kunnen claimen, dan staat het haar vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet haar dat niet.”*

Door er nogmaals op te wijzen dat zij professioneel actief is, toont zij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd is met artikel 8 van het EVRM is om in de bestreden beslissing te stellen dat het gaat om een zeer prille tewerkstelling die beperkt van aard is en met een bescheiden inkomen, dat het dan ook maar de vraag is of de verzoekende partij met deze beperkte tewerkstelling in staat zal zijn een eigen woning en het levensonderhoud van haar en haar zoon te voorzien en dat een tewerkstelling niet volstaat om het verblijfsrecht te behouden gelet op de zeer korte verblijfsduur in België, het gebrek aan familiale banden met België, het gebrek aan elementen die erop wijzen dat zij sociaal en cultureel geïntegreerd zou zijn en het feit dat zij niet over een eigen woning beschikt.

Door vaagweg te wijzen op een volwaardige en diepe integratie in België, toont de verzoekende partij niet aan dat de in de bestreden beslissing gemaakte belangenafweging, waarin wordt gesteld dat het op basis van het geheel van de stukken in elk geval redelijk is te concluderen dat de mate van integratie in België niet kan opwegen tegen die in het herkomstland en geen beletsel vormen voor het nemen van de bestreden beslissing en dat het niet inhumain lijkt om haar verblijfsrecht heden te beëindigen, *in casu* “*volledig ongegrond*”, foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM is.

De Raad merkt daarenboven op dat de thans bestreden beslissing enkel een einde stelt aan het verblijf van de verzoekende partij maar dat haar niet werd bevolen om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel in het licht van voormelde bepaling aannemelijk gemaakt.

3.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER